

Ikt. sz.: KOB-41/7-2/2020.

KOB-4/2020. sz. ülés
(KOB-27/2018-2022. sz. ülés)

Jegyzőkönyv

az Országgyűlés **Kulturális bizottságának**
2020. április 28-án, kedden 11 óra 33 perckor
az Országház Delegációs termében (főemelet 40.)
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Az ülés megnyitása, a határozatképeség megállapítása, a napirend elfogadása</i>	5
<i>A Mathias Corvinus Collegium tehetséggondozási programjának és a Maecenas Universitatis Corvini Alapítvány oktatási tevékenységének támogatásáról szóló T/10046. számú törvényjavaslat (Részletes vita a HHSZ 44-45. §-a alapján)</i>	5
<i>Határozathozatalok</i>	6
<i>A kulturális intézményekben foglalkoztatottak közalkalmazotti jogviszonyának átalakulásáról, valamint egyes kulturális tárgyú törvények módosításáról szóló T/10098. számú törvényjavaslat (Részletes vita a HHSZ 44-45. §-a alapján)</i>	7
<i>Kérdések, reflexiók, határozathozatalok</i>	7
<i>Az ülés berekesztése</i>	30

Napirendi javaslat

1. A Mathias Corvinus Collegium tehetséggondozási programjának és a Maecenas Universitatis Corvini Alapítvány oktatási tevékenységének támogatásáról szóló törvényjavaslat (T/10046. szám)
(Részletes vita a HHSZ 44-45. §-a alapján)
(Kijelölt bizottság)
2. A kulturális intézményekben foglalkoztatottak közalkalmazotti jogviszonyának átalakulásáról, valamint egyes kulturális tárgyú törvények módosításáról szóló törvényjavaslat (T/10098. szám)
(Részletes vita a HHSZ 44-45. §-a alapján)
(Kijelölt bizottság)

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Dr. Pószán László (Fidesz), a bizottság elnöke

Dr. Hoppál Péter (Fidesz), a bizottság alelnöke
Dr. Kállai Mária (Fidesz), a bizottság alelnöke
L. Simon László (Fidesz), a bizottság alelnöke
Ander Balázs (Jobbik), a bizottság alelnöke
Kunhalmi Ágnes (MSZP), a bizottság alelnöke
Demeter Zoltán (Fidesz)
Dunai Mónika (Fidesz)
Farkas Gergely (Jobbik)
Dr. Hiller István (MSZP)
Arató Gergely (DK)
Szabó Szabolcs (független)

Helyettesítési megbízást adott

Simon Róbert Balázs (Fidesz) dr. Vinnai Győzőnek (Fidesz)
Földi László (KDNP) Demeter Zoltánnak (Fidesz)

A bizottság titkársága részéről

Dr. Sándor Tamás bizottsági munkatárs (Nemzeti összetartozás bizottsága)

Meghívottak

Hozzászólók

Dr. Orbán Balázs miniszterhelyettes (Miniszterelnökség)
Fekete Péter államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma)
Székely Sándor országgyűlési képviselő (független)

Megjelent

Csányi Tamás országgyűlési képviselő (Jobbik)

(Az ülés kezdetének időpontja: 11 óra 33 perc.)

Az ülés megnyitása, a határozatképeség megállapítása, a napirend elfogadása

DR. PÓSÁN LÁSZLÓ, a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Tisztelt Bizottság! Köszöntöm a bizottság mai ülésén megjelent képviselőtársakat, a kedves munkatársakat. A jelenléti ív alapján megállapítottam, hogy az ülés határozatképes, úgyszólván a munkánkat elkezdjük.

A pandémiás helyzetben a hivatali munkamegosztásból fakadóan a mai ülésünk munkáját Takács Gabriella helyett dr. Sándor Tamás fogja segíteni. Ezt csak azért mondom, nehogy rossz szájjal távozzon bárki is, vagy azt gondolja, hogy esetleg megbetegedett a Gabriella. Semmi ilyen probléma nincs, hanem úgy döntött a Ház vezetése, hogy a munkatársaknál váltott munkaidőt léptet életbe. A mai ülésünk olyan időszakra esett, hogy Tamás segít be nekünk, a következő alkalommal pedig vélhetően Gabriella, attól függően, hogy a szükség hogy hozza a bizottsági ülés megtartását. Felhívom a figyelmüket arra, hogy ebben a teremben a szókérés vagy úgy történik, mint a plenáris ülésteremben, gombnyomással, vagy kézfelemeléssel, ahogy jólesik. Viszont a hangosítás a kis csiptetővel oldható meg, tehát ugyanúgy, mint a plenáris ülésteremben. A szavazások kézfelemeléssel történnek, mert itt nincsen szavazógép kialakítva. Az viszont a korábbi hagyományoknak megfelelően történik.

A mai ülés előzetes kiküldött napirendi pontjait a dr. Brenner Koloman által kezdeményezett H/10116. számú tárgysorozatba vételi javaslattal javasolja kiegészíteni Ander Balázs képviselőtársunk. Ez szintén megküldésre került mindenki számára. A házszabálynak megfelelően a kiegészítésről a bizottság vita nélkül dönt.

Tehát kérdezem, ki az, aki egyetért Ander Balázs napirendkiegészítési javaslatával, ami a Brenner Koloman és képviselőtársai által kezdeményezett javaslat. Aki egyetért, kérem, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 5 igen szavazat, ha jól látom. Ki az, aki nem ért ezzel egyet? *(Szavazás.)* 8 nem szavazattal a bizottság nem vette napirendre Ander Balázs kiegészítési javaslatát.

Most az eredeti napirendről kell döntenünk. Ki az, aki egyetért a kiküldött napirenddel? Aki egyetért, kérem, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 8 igen szavazat. Aki nem ért vele egyet? *(Nincs ilyen jelzés.)* Tartózkodás? *(Szavazás.)* 5 tartózkodással a bizottság elfogadta az eredeti napirendet.

A Mathias Corvinus Collegium tehetséggondozási programjának és a Maecenas Universitatis Corvini Alapítvány oktatási tevékenységének támogatásáról szóló T/10046. számú törvényjavaslat (Részletes vita a HHSZ 44-45. §-a alapján)

Soron következik a Mathias Corvinus Collegium tehetséggondozási programjának és a Maecenas Universitatis Corvini Alapítvány oktatási tevékenységének támogatásáról szóló T/10046. számú törvényjavaslat részletes vitájának kijelölt bizottságként történő lefolytatása. E rendelkezésre megnyitom a részletes vita első szakaszát, azaz a törvényjavaslatnak a határozati házszabály 44. § (1) bekezdés a-d) pontjaiban meghatározott szempontok szerinti vizsgálatát.

Köszöntöm az előterjesztő képviselőtársunkat a tárca képviselőjét, Orbán Balázs miniszterhelyettes urat, és kérdezem, hogy ebben a vitaszakaszban kíván-e hozzászólni.

DR. ORBÁN BALÁZS miniszterhelyettes (Miniszterelnökség): Nem, köszönöm.

Határozathozatalok

ELNÖK: Nem kíván, köszönöm. A bizottság tagjai közül kíván-e bárki hozzászólni? *(Nincs ilyen jelzés.)* Ilyet nem látok. Értelemszerűen akkor az előterjesztő sem fog reagálni az elhangzottakra. Szavazás következik. *(Arató Gergely megérkezik a bizottság ülésére.)*

Tájékoztatom a bizottság tagjait, hogy a bizottságnak a határozati házszabály 44. § (1) bekezdésében foglaltakkal kapcsolatos megállapításait a bizottság jelentése tartalmazza, így erről döntenünk kell. Támogatja-e a bizottság, hogy a törvényjavaslat megfelel a határozati házszabály 44. § (1) bekezdésében foglaltaknak? Aki ezzel egyetért, kérem, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 8 igen szavazat. Aki szerint nem felel meg? *(Szavazás.)* 6 nem szavazat... Csak a megerősítés végett, hogy jól számoltam-e: tehát aki nemmel szavaz... *(Szavazás.)* 6 nem szavazat. Köszönöm szépen, akkor jól számoltam. Tehát 8 igen szavazattal, 6 nem ellenében a bizottság ezt támogatta.

Megnyitom a részletes vita második szakaszát, amelyben a módosító javaslatokról kell állást foglalnunk. A javaslathoz nem érkezett módosító javaslat.

Saját bizottsági módosítási szándéokra előzetesen a kormánypárti frakciótól érkezett javaslat, ezt a tegnapi napon szintén kiküldtük. Kérdezem az előterjesztő képviselőjét, hogy a bizottsági módosítóval kapcsolatosan kíván-e támogató, vagy éppen elutasító véleményt mondani.

DR. ORBÁN BALÁZS miniszterhelyettes (Miniszterelnökség): Nem tudom, hogy működik... Köszönöm a szót. Bocsánat, kicsit bénáznom ebben az új struktúrában. A bizottsági módosító javaslatot, ami alapvetően technikai jellegű, támogatjuk. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kíván-e valaki hozzászólni? *(Nincs ilyen jelzés.)* Ilyet nem látok. Akkor szavazás következik. Aki támogatja a bizottsági módosító javaslatot, kérem, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 8 igen szavazat. Aki nem támogatja? *(Szavazás.)* 5 nem szavazat. Aki tartózkodott? *(Szavazás.)* 1 tartózkodással a bizottság támogatta.

Kérdezem a bizottságot, hogy az előbbieken meghozott döntéseknek megfelelően elfogadja-e és benyújtja-e a részletes vitát lezáró bizottsági módosító javaslatot. Aki ezzel egyetért, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 8 igen szavazat. Aki nem? *(Szavazás.)* 6 nem szavazattal a bizottság benyújtja a javaslatot. A vita ezen szakaszát lezárom.

Megnyitom a részletes vita utolsó szakaszát, amelyben bizottságunk dönt a részletes vita lezárásáról, a részletes vitáról szóló jelentés elfogadásáról és benyújtásáról. Tájékoztatom a bizottság tagjait, hogy az általunk most tárgyalt indítvány a ParLexben került feldolgozásra. Ennek megfelelően kérdezem a bizottságot, lezárja-e a részletes vitát, elfogadja-e a részletes vitáról szóló jelentést, valamint felhatalmazza-e a bizottság elnökét arra, hogy gondoskodjon a bizottság döntését összefoglaló jelentés benyújtásáról. Aki ezzel egyetért, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 8 igen szavazat. Aki nem? *(Szavazás.)* 6 nem szavazat ellenében a bizottság elfogadta. Köszönöm szépen. Ezt a napirendi pontot ezzel lezárjuk. Köszönjük szépen Orbán Balázs úrnak a jelenlétet. További szép napot kívánunk!

A kulturális intézményekben foglalkoztatottak közalkalmazotti jogviszonyának átalakulásáról, valamint egyes kulturális tárgyú törvények módosításáról szóló T/10098. számú törvényjavaslat (Részletes vita a HHSZ 44-45. §-a alapján)

Ezzel áttérünk ülésünk 2. napirendi pontjára. Köszöntöm az előterjesztő képviselőjében Fekete Péter államtitkár urat. Soron következik a kulturális intézményekben foglalkoztatottak közalkalmazotti jogviszonyának átalakulásáról, valamint egyes kulturális tárgyú törvények módosításáról szóló T/10098. számú törvényjavaslat részletes vitájának kijelölt bizottságként történő lefolytatása.

E rendelkezésre megnyitom a részletes vita első szakaszát, azaz a törvényjavaslatnak a határozati házsabály 44. § (1) bekezdés a-d) pontjaiban meghatározott szempontok szerinti vizsgálatát. Kérdezem Fekete Péter államtitkár urat, hogy ebben a vitaszakaszban kíván-e hozzászólni.

FEKETE PÉTER államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma) Nem, köszönöm szépen.

ELNÖK: Nem kíván, köszönöm szépen. A bizottság tagjai közül kíván-e valaki hozzászólni? *(Jelzésre:)* Arató képviselő úr jelentkezett.

Úgyhogy kérném szépen Arató képviselő úr kihangosítását megoldani!

Kérdések, reflexiók, határozathozatalok

ARATÓ GERGELY (DK): Köszönöm szépen. Ígérem, ezt nem fogom minden egyes törvénynél elmondani, de most fontosnak gondolom, hogy azért nem felel meg ez a törvényjavaslat a házsabálynak, mert csak a jogalkotási törvénynek megfelelő törvényt lehet benyújtani az Országgyűlés elé. Azonban, miután nem folytatták le a szükséges egyeztetéseket, és ezeknek az eredménye nem szerepel az indoklásban, mint ahogy ezt a jogalkotási törvény 18. §-a előírja, ezért ez a jogszabálytervezet nem felel meg sem a házsabálynak, sem a jogalkotási törvénynek.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Van-e további hozzászólási szándék? *(Nincs ilyen jelzés.)* Kérdezem államtitkár urat, kíván-e erre a felvetésre reagálni.

FEKETE PÉTER államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! A törvényjavaslat expozéjában nagyon sokat beszéltünk arról, hogy a törvényjavaslatot egy igen jelentős szakmai és társadalmi egyeztetés előzte meg. Az expozét követően pedig, ahogy én ott akkor személyesen ígéretet tettem rá, valamennyi szakmai szervezettel folyamatos egyeztetésben vagyunk. Kérem, engedjék meg, hogy tájékoztassam önöket, hogy csak az elmúlt időszakban mintegy - pontos számot akarok mondani - 31 szakszervezet és szakmai szövetség tett érdemi észrevételt ebben a parlamenti szakaszban, amelyben 53 szövegszerű javaslattal éltek. Ennek a 70 százalékát, 37 javaslatot befogadtunk.

Tehát egy nagyon komoly szakmai egyeztetés folyik, és nyíltan és bátran merem állítani, hogy egy olyan törvényjavaslatról van szó, amelyik a kulturális szféra érdekeit képviseli, és valamennyi szakmai előremutató javaslatot a törvényelőkészítők befogadták. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Kíván-e bárki még hozzászólni? *(Nincs ilyen jelzés.)* Tájékoztatom a bizottság tagjait, hogy a bizottságnak a határozati

házsabály 44. § (1) bekezdésében foglaltakkal kapcsolatos megállapításait a bizottság jelentése tartalmazza, ezért erről döntenünk kell.

Támogatja-e a bizottság, hogy a törvényjavaslat megfelel a határozati házsabály 44. § (1) bekezdésében foglaltaknak. Aki ezzel egyetért, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 8 igen szavazat. Aki szerint nem? *(Szavazás.)* 6 nem ellenében a bizottság elfogadta. Köszönöm. A részletes vita ezen szakaszát lezárom, és ezzel áttérünk a módosító javaslatok megvitatására. *(L. Simon László megérkezik a bizottság ülésére.)*

Megnyitom a részletes vita második szakaszát, amiben a módosító javaslatokról kell állást foglalnunk. A határozati házsabályi rendelkezéseknek megfelelően a háttéranyagban feltüntetett módosító pontokról szavazunk. Az összefüggő pontok együtt kezelendők, és ezekről egy szavazással döntünk.

Az 1. sorszámú szereplő módosító pont, amit dr. Hiller István, dr. Varga László és Szabó Sándor nyújtottak be, tartalmilag összefügg a 2., 3., 5., 13., 14., 17. pontokkal, így ezekről egy szavazással döntünk.

Kérdezem a módosító javaslatot benyújtó képviselő urat, Hiller képviselő urat, kíván-e hozzászólni.

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Igen.

ELNÖK: Igen. Kérek szépen hangot Hiller képviselő úrnak!

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Bizottság! Mindenekelőtt államtitkár úrhoz fordulok, mert kaptam öntől egy levelet. Ezt egy tisztességes hangvételi levélnek tartom, ezért köszönöm, hogy megírta.

A továbbiakban a levélben foglaltakat és a parlamenti plenáris vitában elmondottakat szeretném nem megismételni, de bizonyos hangsúlyokat ismét felhozni. Nem arról van szó, hogy nem értjük egymást. Nem arról van szó, hogy elbeszélünk egymás mellett, vagy éppenséggel azt sem gondolom, hogy vagdalkozunk, hanem koncepcionális különbség van közöttünk. Ennek a koncepcionális különbségnek a lényegét abban kívánom érzékeltetni, hogy semmilyen módon nem tartom azt megfelelőnek és igaznak, hogy a közalkalmazotti státuszból való kiszervezés a versenyképességet növeli a meghatározott szférában, illetve, hogy a versenyképesség kifejezéssel - abban az értelemben, ahogy a piac fogalma szerint él - a törvényben érintett munkaköröket egyáltalán le lehet írni.

Nem hiszek ebben. Nem hiszek abban, hogy ugyanazzal a magyar szóval, amelynek a tartalmát ismerjük, ezért ezt kifejtteni most nem kívánom, egy könyvtáros, egy muzeológus, egy levéltáros munkáját le lehet írni. Egyáltalán nem értem, hogy mi az, hogyha egy levéltáros versenyképesebb. Jó levéltárost tudok, lelkiismerettest, hozzáértőt, de versenyképesebbet nem. Ezért azt az indokot, miszerint a közalkalmazotti státuszból való kiszervezés, illetve a törvényjavaslatban megfogalmazott új státusz ezt előrébb segíti, nem fogadom el.

A módosító javaslatom másik része arra vonatkozik, hogy egyébként az adott szférában, területen az általam jelen pillanatban közalkalmazotti státuszban lévőknek ítélt munkavállalók kapcsán azt, hogy a későbbiekben milyen módon történjen az ő munkavállalásuk, illetve a munkáltatásuk, kimondottan és hangsúlyosan a veszélyhelyzet megszűnte után, a veszélyhelyzet rendelkezésének visszavonása után szeretném megvitatni. És mivel a kormány törvényalkotási programjában ez a törvényjavaslat nem szerepelt, márpedig most még mindig áprilist írunk, az meg

január vége, február volt, ezért hangsúlyosan szeretném - társaimmal együtt - azt elérni, hogy ezt ne a veszélyhelyzet kihirdetése után, a veszélyhelyzet idején tárgyaljuk. Semmilyen okát nem látom annak, hogy ezt most tegyük.

Ezért a javaslat lényege, a módosító javaslatunk lényege, hogy a kormány ezt a törvényjavaslatot vonja vissza, és a megfelelő egyeztetések után, a veszélyhelyzet elhárulása után terjesszen be egy más tartalmú, de ugyanerre a munkavállalói körre vonatkozó törvényjavaslatot.

Mi a közalkalmazotti státuszt biztonságosabbnak tartjuk, mint amit önök javasolnak. Márpedig a jelen életünkben talán a legfontosabb a biztonság: az élet biztonsága és a munka biztonsága. Ez az önök javaslata a biztonságot, ha nem is elveszi, de alacsonyabb szintre hozza.

Különösképpen veszélyhelyzet idején minden olyan javaslatot, amely a biztonságot, a meglévő biztonságot csökkenti, én nem szavazom meg. Éppen olyan indokkal, amilyen indokkal egyébként önök a veszélyhelyzetet kihírdették, nem a módjával, de azzal, hogy a veszélyhelyzet jogos, azzal egyetértek, ezért, mivel arra hivatkoztak - helyesen -, hogy most a biztonság az elsődleges, egy olyan törvényjavaslatot nem fogadhatnak el, amely a biztonságot csökkenti. Ezt csak akkor tehetik meg, ha az én, illetve a mi módosító javaslatunkat elfogadják. Magyarul: ha a biztonságra szavaznak, akkor kérem, hogy fogadják el a módosító javaslatomat, a módosító javaslatunkat. Köszönöm szépen, elnök úr. Köszönöm szépen, államtitkár úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kíván-e a bizottság tagjai közül bárki hozzászólni. *(Jelzésre:)* L. Simon képviselő úr jelentkezett.

L. SIMON LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság alelnöke: *(Dr. Hiller István jelzésére:)* Még jó, hogy itt van egy ilyen rutinos ülésvezető, mint Hiller István, és segít nekem ebben... Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Hú, de furcsa ez a beszédhelyzet, hogy háttal ülök képviselőtársaim egy részének, és tulajdonképpen Hiller Istvánhoz is szeretnék szólni, és ezért próbálok forgolódni, és elnézést kérek a kormánypárti képviselőtársaimtól, hogy most nekik mutatom a hátamat, de nyugodt lélekkel és biztonságérzettel - ha már mondta Hiller képviselőtársam, hogy milyen fontos a biztonság - merek hátat fordítani frakciótársaimnak. *(Derültség és közbeszólások.)*

Most majdnem úgy folytattam, hogy komolyra fordítva a szót, de akkor még úgy tűnhetne, hogy komolytalan volt, hogy nyugodtan fordítok hátat képviselőtársaimnak, úgyhogy nem folytatom úgy, hogy komolyra fordítva a szót. Mindenesre azt szeretném mondani, hogy kevés olyan jeles személyisége van a magyar kulturális életnek és közéletnek, mint Baán László, és azért is címzem Hiller István képviselőtársamnak, miniszter úrnak a gondolataimat, mert Baán László - és azért mondom, hogy kevés ilyen személyisége van a magyar közéletnek - az első Orbán-kormány alatt, az 1998-2002-es kormányzati időszakban volt államtitkár a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumában. Állami vezetői feladatait az önök kormányzása idején is ellátta a minisztériumban, magas színvonalon, és aztán Hiller miniszter úr nevezte őt ki a minisztersége alatt a Szépművészeti Múzeum főigazgatójának. Ebben a munkakörében dolgozik azóta is, töretlenül, több kormány alatt is élvezve az állami vezetői kar bizalmát.

És mint ahogy már látom, hogy Ungár képviselőtársam rögtön jelentkezik, nyilvánvalóan arra a nyílt levélre szeretnék utalni, amit Baán főigazgató úr a Mandineren tett közzé, Ungár képviselőtársamnak címezve. Ebben a nyílt levélben

egy olyan fontos momentumra hívja fel főigazgató úr a figyelmet, amiről mi magunk is részben beszéltünk a parlamenti vitában a plenáris ülésen, de ez szóba került a törvényjavaslatot övező közéleti diskurzusokban is. Gondolom, hogy ma este a mi kis nyilvános vitánkon, amit Ungár képviselőtársammal fogunk lefolytatni a Pesti Srácok oldalán, szintén szóba fog kerülni, nevezetesen az, hogy valóban, a kulturális területen a közalkalmazotti státusz az, amely a biztonságot jelenti, vagy hogy a biztonság abban az értelemben, ahogy Hiller képviselőtársam is használta, a legfontosabb szempont a magyar kulturális intézményrendszerben.

És én mind a kettőre azt tudom mondani, hogy nem. Tehát hogy nem az a legfontosabb szempont a magyar kulturális intézményrendszerben, miközben tiszteletben kell tartani a dolgozói elvárásokat, igényeket, és fontos, hogy biztonságban érezzék magukat, a magyar kulturális intézményrendszer kiszámítható, stabil és magas színvonalú működése szempontjából nem ez az elsődleges szempont. Nem is emlékszem arra, hogy ilyen szempont például megjelenne a '97-es CXL. törvényben a közgyűjtemények alapvető feladatainak a leírásánál, sokkal fontosabb mondjuk a gyűjtemény gyarapítása, a gyűjtemény feltárása, tudományos feldolgozása és a közönség elé tárása, mint mondjuk a múzeumi dolgozók komfortérzete, amit egy pillanatig nem akarok lebecsülni, mert jó hangulatban, megfelelő biztonságérzettel, jó munkahelyi körülmények, megfelelő anyagi megbecsülés mellett lehet magas színvonalú szakmai munkát elvárni, és valószínűleg folytatni is.

A másik. Az első kérdésemre, a saját magamnak feltett kérdésemre is az a válasz, hogy nem a közalkalmazotti státusz az, amelyik elsősorban a biztonságérzetet jelentheti, sokkal inkább a kiszámítható munkakörülmények, és bizony ez az, amiről Baán főigazgató úr az írásában is egyértelműen beszél, nevezetesen, hogy számos rangos, állami fenntartású, állami támogatású, önkormányzati támogatású, önkormányzati finanszírozású, tehát fenntartású és/vagy finanszírozású intézmény működik olyan jogi keretek között, amely keretek között a munkavállalók, a szakdolgozói munkavállalók is a munka törvénykönyve alá tartoznak, és nem közalkalmazottak.

Baán főigazgató úr hozott példákat: Terror Háza, Nemzeti Színház és a többi. Számos ilyen példát tudunk mondani. Hiller miniszter úr tudja a legjobban, hogy például a művelődési házi intézményrendszernek egy jelentős része már a rendszerváltozás időszakában kikerült ebből a körből, a volt szakszervezeti és vállalati művelődési házakra gondolok. Ezeknek egy jelentős része mind a mai napig egyébként állami támogatással működik. Talán a legrangosabb és a legfontosabb ezek közül a VOKE, tehát a vasutasok szervezete, amely egyébként - teljesen mindegy, hogy baloldali vagy konzervatív kormány volt Magyarországon - kiszámíthatóan tudta végezni a munkáját. Ezek az intézmények majdnem mind egyesületi formában működnek. Az egykori szakszervezeti művelődési házakat a dolgozókból létrejött egyesületek vették át, és ezeknek a fenntartásához a kormányzat hozzájárul mind a mai napig jelentős forrásokkal.

Az önkormányzatok előtt is nyitva volt az a lehetőség, hogy számos kulturális intézményt átszervezzenek nonprofit gazdasági társasággá. En 2012 óta folyamatosan szorgalmazom, hogy a stabil és kiszámítható működés érdekében jó pár intézményt vegyünk ki az államháztartási törvény hatálya alól, és alakítsuk át ezeket nonprofit gazdasági társasággá. Hiller miniszter úr tudja a legjobban, hogy például a Művészetek Palotája kiszámítható és stabil működését nemhogy akadályozná, hanem megkönnyíti az, hogy gazdasági társasági formában működik, és nem költségvetési szerv formájában. Sokkal könnyebben tud nemzetközi kötelezettségeket vállalni, művészeket sok évre előre meghívni. A dolgozóknál a differenciálás a bérezésben

sokkal egyszerűbben és jobban működik a jelenlegi rendszerben, mint mondjuk az Operaházban, hogy csak egy példát mondjak. De mondhatnék számos más olyan szervezetet és intézményt is, amelyek az államháztartási törvény hatálya alá tartoznak.

Én azért mertem ezt most felvetni, részben azért, mert a miniszter úr a hozzászólásában ezt elmondta, részben pedig azért, mert egy olyan személy szólalt meg a nyilvánosság előtt ebben a kérdésben, egyértelműen a kormány mellett, illetve a Fekete államtitkár úr által vitt törvényjavaslat mellett, akinek a legitimációja nemcsak egy párthoz köthető, hiszen ön nevezte ki a Szépművészeti Múzeum főigazgatójának. Mi ezt egy jó döntésnek tartottuk. A mi kormányunk alatt, bárki is volt a minisztérium vezetője, Baán főigazgató úr pozícióját mindig megerősítettük. Ő azon kevés személyek egyike, aki állami vezetői pozícióban tudott baloldali és jobboldali kormányok alatt is működni. Én ezt egyébként jónak és szerencsésnek tartom, kár, hogy csak ő az, akiről ezt el tudjuk mondani, bár mondjuk még ott volt Szaló Péter, a kiváló helyettes államtitkár, aki örökségvédelmi és építészeti ügyekkel foglalkozott mind baloldali, mind jobboldali kormányok alatt a minisztériumban, egészen sokáig.

Tehát én csak szeretném felhívni a figyelmet Baán főigazgató úr nyílt levelére, és azt gondolom, hogy ez csakis megerősíti a kormányzatnak azt a szándékát, hogy átalakítsa ezt a rendszert, ami már nagyon régóta átalakításra vár, függetlenül attól, hogy van-e vészhelyzet, vagy nincs vészhelyzet. Isten ments, hogy ezt most elodázzuk! Végre eljutottunk idáig, csináljuk végig, segítsünk a területnek, és mindent tegyünk meg annak érdekében, hogy ez a szakmai munka javát szolgálja, és hogy olyan emberek maradjanak a közművelődési és a közgyűjteményi területen, akik egyébként a lehető legmagasabb színvonalon fogják végezni az elkövetkezendő években is a munkájukat.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ungár Péter képviselő úr jelezte hozzászólási szándékát. A hangosítás érdekében jelzem, hogy Hiller képviselő úr mögött ül.

UNGÁR PÉTER (LMP): Köszönöm szépen a lehetőséget. Én erre a nyílt levélre nem térnék ki részletesen, mert ez szerintem a főigazgató úrnak meg nekem inkább az írói munkásságom része, és ma este informálisabb körülmények között lehet érdemlegesen megbeszélni.

Én két dolog kapcsán - és támogatandó Hiller képviselőtársam módosító javaslatát - két kérdést intéznék államtitkár úrhoz, ha ez lehetséges ezzel kapcsolatban. Azt mondta, hogy 31 szervezettel - ez volt a szám, ha jól emlékszem - egyeztetett a törvényjavaslattal kapcsolatban. Ebben a 31 szervezetben benne volt-e a KKDSZ? Illetve, ha a KKDSZ-szel egyeztetett, akkor a KKDSZ konkrétan mit mondott erről a törvényről? Hiszen azt láttuk, hogy nyilvánosan mit mondtak, amik, mondjuk finoman sem tekinthetők támogató szavaknak, illetve, ha a KKDSZ-szel egyeztetettek, akkor a KKDSZ által felvetett aggályokat miért nem építették be a törvénybe, vagy miért nem folytatnak velük erről egy konszenzusalapú és polgári vitát?

A másik pedig: szerintem az értelemszerűen továbbra sincs megválaszolva, amit Hiller képviselőtársunk módosítója is feszeget, hogy miért most kell ezt megtenni, tehát az időzítésről ha mondanának valamit, hogy miért a járványhelyzet közepén kell ez. Miért nem ér rá ez 3 hónap múlva? Miért nem tették akkor ezt meg 3 hónappal ezelőtt, miért pont most kellett? Az időzítésre nem tudnak mondani semmi, és bár az nagyon szép dolog, hogy államtitkár úr korábban a törvényjavaslat általános vitájában bocsánatot kért a könyvtárosoktól a Hír TV-s szavaiért, de szerintem a 4 nap, amit

megadtak első körben, egy húsvéti hosszú hétvégét, szintén érdemelne egy bocsánatkérést azok részére, akiknek ezzel kellett foglalkozniuk a húsvéti ünnep alatt egy kereszténydemokrata kormány alatt.

De most térjünk rá a lényegi részére! Azért a közalkalmazotti státusz kapcsán, ha jól értem, a fő érve képviselőtársamnak, az államtitkár úrnak és a főigazgató úrnak a közalkalmazotti státuszából való kikerülésre a bérek differenciálására való lehetőség. Állított-e olyat intézményvezetőknek, ez a kérdésem, államtitkár úr, hogy már a 6 százalék, amit megadnak - a törvénnyel egy időben jelentették ezt be -, az már önmagában differenciálásra szolgál-e? Ez az első.

A másik pedig: nem gondolja-e, hogy a főleg közgyűjteményi dolgozók, mert a közgyűjteményi dolgozók 90 százaléka közalkalmazott – tehát, ha jól tudom, ebben nincs vita köztünk, hogy ez alapvetően a közgyűjteményi dolgozókról szól -, jelenlegi bérszínvonalára államtitkár úr szerint elégséges-e ahhoz, hogy elvárjunk-e piaci alapon is... - bár nem tudom, ezt hogy lehet piaci alapon mérni -, tehát elvárjunk-e olyan munkát, amit el szeretnénk várni. Tehát meg vannak-e elégedve a közgyűjteményi dolgozók jelenlegi általános bérszínvonalával, illetve, ha nincsenek megelégedve, akkor ezen a 6 százalékos emelésen kívül miért nem került bevezetésre az az életpálya, amit még ugyanez a kormány javasolt, tehát ez mégiscsak egy alapvető bérkérdés, ami a státuszra vonatkozik.

A főigazgató úr. Én aztán tényleg nem fogok Baán főigazgató úrról semmilyen rosszat mondani, ennek különböző szociológiai okai vannak, de azért jelenleg is több olyan intézmény van, ahol a járványhelyzetre való tekintettel csökkentették az ott dolgozók fizetését. Tehát már csökkentették az ott dolgozók fizetését, ami részben érthető, hiszen a múzeumok zárva vannak a járványhelyzet miatt, ezért elesnek a bevételek egy részétől, de úgy csökkentették a dolgozók fizetését, hogy nem engedték nekik, hogy a szabadságukat kivegyék egy olyan időszakban, amikor ráadásul ezek zárva vannak. Ez teljesen érthetetlen.

Ráadásul nagyon eltérő a gyakorlat. Eltérő a gyakorlat a bércsökkentés területén például a Szépművészeti Múzeumban; eltérő mondjuk a Mezőgazdasági Múzeumban; eltérő ott, ahol mondjuk Miskolc megyei jogú város tartja fenn ezeket az intézményeket. Tehát mit gondol erről a gyakorlatról?

Ugye, nem igaz az, amitől a szakszervezet is fél, hogy majd ezen csökkentett bérek alapján fogják a 6 százalékot megadni, amivel maga a bér ugyanott lesz, mint hogyha lett volna? *(Fekete Péter jelzésére:)* Mondja, hogy nem, de örülök, hogyha ez jegyzőkönyvbe kerül, és meg tudjuk akkor közösen nyugtatni a dolgozókat.

Még egy utolsó kérdés, amit Hiller képviselőtársam nagyon szabatosan, szépen, idézetekkel tűzdelve felvetett a vitán. Ezt most már mindig meg fogom kérdezni, ha lehetőségem lesz, hogy készülnek-e, akár az EMMI-ben, akár máshol, van-e róla tudomása, több munkakört is ezeken a szakképzésben dolgozókon és a kulturális dolgozókon kívül kivenni a közalkalmazotti státusz alól? Tehát számíthatunk-e erre vagy nem? Én azt gondolom, hogy erre egy igen/nem válasz.... *(Fekete Péter jelzésére:)* Bocsánatot kérek, tagja a kormánynak.... *(Közbeszólás a Fidesz képviselői köréből: Nem, nem...)* Tehát szerintem több köze van a kormányhoz, mint mondjuk nekünk itt ezen az oldalon, tehát feltételezhetem, hogy több információval rendelkezik. *(Dr. Hoppál Péter közbeszólása.)*

Illetve, elnézést kérek ezért a tárgyi tévedésemért, de miniszter úrral biztos tud tárgyalni, Kásler miniszter úrral, aki ott ül a kormányüléseken, és neki biztos van erről információja. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Szabó Szabolcs képviselő úr jelezte, hogy hozzá kíván szólni. Parancsoljon, képviselő úr.

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen a szót. Én nagyon egyetértek ezzel a módosító javaslattal, amit Hiller Istvánék benyújtottak.

Nem is gondoltam, hogy pluszban hozzászólnék, de L. Simon László képviselőtársam hozzászólása miatt jutott eszembe egy történet. Itt szóba kerültek az egykori szakszervezeti művelődési intézmények, és az ő említésükkel kapcsolatban a biztonság kifejezés került szóba.

Akkor röviden emlékeztetném képviselőtársaimat a Csepeli Munkásotthon történetére. Ez egy klasszikus szakszervezeti művelődési intézmény volt. A 2010-es önkormányzati választás után kialakult egy politikai feszültség, fideszes lett Csepel városvezetése. Ők kommunista fészeknek nyilvánították ki a Csepeli Munkásotthon - leegyszerűsíttem, ők nevezeték így, tehát nem én találom ki -; először megvonták az önkormányzati támogatást. Utána jött a „lex munkásotthon.” Gondolom, képviselőtársam emlékszik rá. Az alapítói jogok gyakorlását átszarmasztatták az önkormányzat egyik cégére, és megpróbálták Németh Szilárdot kinevezni egyszemélyes kuratóriumnak.

A bíróság azt mondta, hogy ez sajnos így nem oldható meg. Ezért mi lett a következő lépés? Az a bizonyos TEMI-támogatás, amiből részben élnek a mai napig is ezek a művelődési intézmények, a Csepeli Munkásotthon esetében konkrétan lenullázódott, egyértelmű politikai okok miatt. Tehát az biztos, hogy a Csepeli Munkásotthon esetében ezt ők nem mint a biztonságnak valamiféle szimbólumát élték meg, hogy ők így működnek. Most értjük, hogy annak idején ez miért így alakult. Tudom, hogy az ilyen művelődési intézmények esetében ez valóban jelentett egy másfajta környezetet a rendszerváltozást követően, csak egyben jelentett egy olyan bizonytalanságot, amit a Csepeli Munkásotthon példája jól mutat, hogy ezt le lehet nullázni. És ma a Csepeli Munkásotthonban, mikor én utoljára beszéltem az igazgató asszonnyal, ez egy hónapja volt, akkor 10,5 státuszban dolgoztak egy akkora intézményben, és ezt nagyon megérezte az egész intézmény működése. Tehát már nincs az a fajta gazdag kulturális élet, ami mondjuk 10-15 éve is volt; most nem megyek vissza a rendszerváltozás előtti időszakra.

Tehát ez a baj ezzel a működési struktúrával, hogy ha van rá éppen politikai szándék, akkor így meghekkkelhető, és mivel nincs semmilyen védelme az ott dolgozóknak, gyakorlatilag, mondom, töredékére csökkent le az ott dolgozók létszáma, minimálbérért. Vagy nagyon sokan egyébként ingyenesen dolgozva bemennek önkéntesen, és szedik a jegyeket, meg végzik az épület takarítását, vagy most éppen kifestették az épület egy részét az alapítás évfordulójára. Sajnos az ünnepség elmaradt a járványhelyzet miatt. Szóval nem biztos, hogy ez önmagában a jó irány, ami biztonságot ad, vagy a biztonságot lehetővé teszi.

Én magam is azt gondolom, hogy a közalkalmazotti státusz jelen pillanatban ebben a környezetben nyilván egyfajta biztonságérzetet ad az embernek. Nyilván ebből sokkal jobbat is ki lehet hozni, én ezt aláírom, csak nem biztos, hogy most, ebben a pillanatban, a veszélyhelyzet kellős közepén, úgy megoldva, ahogy ez át lett verve, vagy át lesz verve a Házon, ez a biztonságérzetet növeli. Egyértelműen csökkenti.

Azt csak zárójelben jegyzem meg, csatlakozva itt Arató képviselőtársam és Ungár Péter képviselőtársam megjegyzéséhez, hogy egészen pontosan a törvény úgy szól, hogy a benyújtás előtt kell egyeztetni. Tehát ha én a tárgyalás alatt egyeztetek valakivel, az már nem felel meg a törvényi elvárásnak. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Hoppál képviselő úr!

DR. HOPPÁL PÉTER (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Bizottság! Nyilván az ellenzéki módosító indítvány filozófiája mögött, amit Hiller István képviselőtársunk, korábbi oktatási és kulturális miniszter initiált, egy szemléleti különbség feszül. Ezt tisztességesen el is mondta az előadó.

A szemléleti különbségre azonban cáfolatként érkezik az a tény, hogy a 2002-2010 közötti időszakban is történtek ilyen állami gesztusok, tehát Hiller miniszter úr hivatali időszakában is voltak olyan oktatási és kulturális intézménytípusok, amelyek átalakultak, és a közalkalmazotti jogállás munkaviszonnyá változott. Voltak olyan alkalmak, amikor ez ellen volt némi társadalmi ellenmozgás, hiszen az ön által említett biztonságfaktor megszűnésétől tartottak akkor is az érintettek. Az idő azonban azt mutatja, hogy az akkori átalakítások után a Kjt.-ből kiesett munkavállalók biztonsága nem csorbult. Tehát azon intézménytípusok, amelyek nem költségvetési intézményként, hanem mondjuk céges formában működnek tovább, vagy pedig ellátnak intézményi feladatot, de már nem közalkalmazottak, hanem munkavállalók az ott dolgozók, semmit nem veszítettek a biztonságukból, és azóta is, 15 év távlatából is jól működő állami szerepvállalóknak tekintjük ezeket a területeket. Nem akarom részletezni.

Nyilván a fenntartói pluralizmus jegyében az állami szférán belül is történt ilyen, de az egyházi és az alapítványi fenntartói világ a köznevelésben, a közoktatásban is, de a kulturális területen is gyakorlatilag már maradéktalanul munkavállaló, majdnem 20 éve. A biztonságukat ez nem veszélyeztette.

Tehát ha azonos intézménytípusokat teszünk egymás mellé, mondjuk a Nemzeti Levéltárnak egy megyei tagintézményében ma még közalkalmazottként dolgozik egy levéltáros, de aki a szomszéd utcába átmegy, és mondjuk az 1000 éves Püspöki és Káptalani Levéltárban vállal munkát, ő is munkavállaló, és a munka törvénykönyve hatálya alatt dolgozik, és nem érzi, hogy bizonytalanabb a munkaviszonya vagy a munkavállalói biztonsága.

Úgyhogy én azt gondolom, hogy igen, egy filozófiai kérdésként felvethető az, hogy jelent-e bizonytalanságot ez az átalakítás a még megmaradt kulturális közalkalmazottak számára, de a tapasztalat és az évtizedes gyakorlat azt húzza alá, azt támasztja alá, és azt igazolja, hogy nem jelent semmiféle biztonsági deficitet ez az átalakulás a munkavállalók számára.

Engedjék meg, hogy még L. Simon alelnöktársam, képviselőtársunk nagyon kiváló érvelési sorozatához egy picikét becsatlakozzam, amely az Ungár Péter képviselő úr és a Baán László főigazgató úr közötti nyílt levélváltásból vezethető le. Ha nagyjából végiggondoljuk a fejünkben, hogy milyen típusú intézményekben látjuk ma azt a közalkalmazotti réteget, amelyeknek az átalakulás során novemberből majd munkavállalónak kell lennie, akkor itt például vannak előadó-művészeti intézmények. De az előadó-művészeti szervezetek sorában inkább több, például szimfonikus zenekart tudunk mondani, amelyek már rég céges formában működnek, és munkavállalók, mint közalkalmazotti jogviszony alatt állókat. Tehát az előadó-művészeti szervezeteknél a zenekari világ már túlnyomó részben céges világ.

Ugyanígy van a balettnél, nézzék meg! Tehát a nagy szakmai műhelyeket számba véve a Nemzeti Baletten kívül gyakorlatilag a Szegedi Kortárs Balett, a Pécsi Balett is és a Győri Balett is már nem Kjt.-s munkavállalókat alkalmaz, mindenki az Mt. alá esik. Vagy a színházak, nagyon jó példa. A színházi világban azért van egyfajta,

hogy mondjam, kultúrharcos, tetten érhető véleménykülönbség a különböző izmusok között. Ez a feszültség nemcsak hogy évtizedes, hanem hosszabb távú gyökerekkel bír, de mégiscsak azt mondjuk, hogy az ilyen izmushoz tartozó színházak körében is van, meg az olyan izmushoz tartozó színházak körében is van, amelyik már régóta céges formában működik, és egyáltalán nem közalkalmazottak az ottani dolgozók. Tehát jól láthatjuk, hogy az előadó-művészeti világban egészen minimális már a közalkalmazotti státuszban állók aránya.

Mi van a közművelődéssel? Itt a legtöbb felszólaló a közművelődésben érintett munkavállalókat említette. A közművelődés területén a legnagyobb állami ellátó szerv a Závogyán Magdolna vezette Nemzeti Művelődési Intézet Nonprofit Kft., amit az előző négyéves ciklus idején alakított át az állam költségvetési intézményből nonprofit kft.-vé, magyarul a közalkalmazotti státuszuk megszűnt az országos szervezetben. Persze, vannak olyan önkormányzati fenntartású meg állami kultúrházak is, amelyek még Kjt.-s munkavállalókat alkalmaznak. Az ő számuk valószínűleg, legalábbis nem hiszem, hogy nagyobb, mint az NMI országos hálózatában dolgozó alkalmazottaké.

Azután a közgyűjteményi világot is érintették az ellenzéki hozzászólók. Kitértünk az előbb a levéltári világra, de a könyvtári és a múzeumi világban is kiváló példák vannak arra, hogy céges formában jól működnek ezek a szervezetek. Nem okozott semmiféle traumát, hogy nem közalkalmazottak.

Vannak a módosításban az államtitkárság által befogadott módosító indítványok körében, illetve az eredeti előterjesztésben nagyon tisztességes gesztusok a novemberből már csak volt közalkalmazottak irányába. Ezek közé tartozik, hogy a juttatások körében a jubileumi jutalom kapcsán az állam vállalja, hogy november után 5 éves távlatban még biztosítja, dacára annak, hogy ez a munka törvénykönyve alá eső munkavállalóknak már nem járna. Tehát én azt gondolom, hogy a könnyítések és a 70 százaléknyi terjedelemben befogadott módosító indítványok körében is gesztusok dedikálására került sor, tehát nem gondolom, hogy a biztonság, illetve a garanciák feszültsége alapvetően azt mutatná, hogy itt egy romboló és egy negatív gesztus történik. Beleilleszkedik az elmúlt 20 év ilyen tárgyú módosításainak a körébe a mostani indítvány.

Végül egy zárógondolatot engedjenek meg! A KKDSZ-t említették, hogy a 31 szervezet között talán nem szerepel, amelyekkel egyeztetett volna a kormányzat. Engedjék meg, hogy tisztelettel felvessem azt, hogy a 2014-2018 közötti időszakban a KKDSZ elveszítette a reprezentatív szakszervezeti státusát. Tehát már nem reprezentatív. Ebből fakadóan a másik 31 szervezet, szakmai érdekvédelmi szervezet, amelyekkel a kormányzat tárgyalt, komplementer módon helyettesítheti, ki is egészítheti azt, hogy egy 32. szakszervezettel megtörtént-e a tárgyalás.

Én értem, hogy Arató képviselő úr csóválja a fejét. Akkor mondjuk el, hogy miért van a fejcsóválás! Azért, mert köztudomású, hogy a KKDSZ egyébként tisztességes szakmai munkáját napjainkban azért mégiscsak a Demokratikus Koalícióból érkezett elnök vezeti. Ez hasonló képlet, mint az Orvosi Kamarában történt elnöki változás. Tehát mivel a DK-ból érkezett az új elnököt, nyilván politikai szerepet vállalnak.

Tehát én azt kérem tisztelettel, hogy ne burkoljuk szakmai köntösbe a politikai jellegű szerepeket, mert ez nyilvánvalóan egy politikai indíttatású megnyilvánulás. Úgyhogy, ha a szakmai egyeztetés 31 szervezettel lezajlott, akkor azt tekintsük reprezentatívnak, és ha a 32. szervezet bekapcsolódik, gondolom, az államtitkár úr nem zárkózik el az elől, hogy ha bejelentkeznek, akkor velük is tárgyalást bonyolítson.

Úgyhogy tudom, minden ilyen átalakulás aggályos, mindenki fél tőle, hogy mi lesz majd, a jövő bizonytalan, a jelen biztonságos, de én azt hiszem, hogy az

előzmények és az elmúlt 20 év gyakorlata és tapasztalatai bátorítást kell adjanak ahhoz, hogy nemhogy gyengül, hanem erősödik majd a jelenleg közalkalmazottként dolgozók bérszínvonala és a biztonságos foglalkoztatási körülményei is. Úgyhogy szerintem merjünk bátrak lenni, és támogassuk a tervezetet. A módosító indítvány biztonságfaktorához szerettem volna hozzátenni az elhangzottakat. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kállai Mária képviselő asszony és L. Simon László képviselő úr jelezték, hogy hozzá kívánnak szólni. Van-e még további igény, csak hogy előre lássunk. *(Jelzésre:)* Arató Gergely képviselő úr. Lesz-e még további hozzászólási szándék? *(Ungár Péter közbeszólása.)* Megadom a szót Kállai Mária képviselő asszonynak.

DR. KÁLLAI MÁRIA (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Bizottság! Röviden folytatva alelnöktársaim, illetve államtitkár úr gondolatát, inkább picit szakmai oldalról közelíteném meg azt a kérdést, hogy egy szervezet biztonsága mit rejt magában.

Vagyunk itt többen, akik évtizedeket dolgoztunk a közalkalmazotti szférában. Nyilván azt gondolom, hogy ez a fiatalságnak is egy eleme. Engem kimondottan irritált annak idején, amikor csak a képzettség és csak az eltöltött idő volt a teljesítmény nagyon komoly faktora. Mindig azt kerestem, hogy hogyan lehet megragadni egy humán területen a teljesítményt is.

Kétségtelen, hogy ez a törvényjavaslat lehetőséget ad a szférának; lehetőséget ad arra, hogy amiket alelnöktársaim felsoroltak, nagy-nagy elismert szervezetek vélhetően hamarabb ráéreztek a versenyszféra lehetőségeire, és ilyen szempontból az évek bizonyítják az ő eredményeiket, sikereiket. De az ember soha nem feledkezik el egy faluban lévő könyvtárról, sem egy kisvárosban lévő bármilyen közgyűjteményről, és az ember igenis látja maga előtt a versenyképes levéltárost, a versenyképes könyvtárost, a versenyképes muzeológust, mert ha belegondolok, hogy az évtizedek alatt, amikor egy vezető odakerül egy szervezet élére, kétségtelen, hogy ez a jogszabály-módosítás inspirálja a szervezeteket, inspirálja a tudatosságra, inspirálja a vezetőket egy olyanfajta szemléletmódra, hogy ragadják meg annak a lehetőségét, hogy az igazán kiragyogó teljesítményt jobban meg tudják becsülni, tehát ez mindenféleképpen a közt szolgálja.

Én abban egészen biztos vagyok, hogy a történelem mindannyiunkat valamilyen módon utólag megítél, 20-30 év múlva, de én azt remélem, hogy a szervezeti vezetők valamennyi, jogszabályban meghatározott szervezetnél, nagyon komolyan szeretnék tudni a mostani teljesítményt. Bízom abban, hogy tudják is. Azt gondolom, hogy itt akár a minősített könyvtárakat látjuk, vagy olyan típusú elmozdulásokat látunk, amik ezt kérik, és igen nagy különbség, ugyanakkor lehetőség lehet abban, hogy azok, akik társadalmasítanak egy levéltárat, kinyitják a múzeum ajtóit, megszólítanak generációkat, a helyi identitást aktívabban erősíthetik. És én most nagyon sokáig tudnám sorolni azokat a munkákat, amelyeket az igazán jól működő ilyen szervezetek elvégeznek, és még tovább nyithatják ezt a kaput, kereshetik azokat a kapcsolatokat, amelyek a versenyszférát erősítik.

Felvetődik a gondolatsorban az is - és erről már nagyon sok év során folytattam le szakmai vitákat -, hogy a közszolgálat és a piac. Én azt gondolom, kár lenne azt mondani, hogy nincsenek piaci hatások, hogy ez nem piac. Mint egy voucher systemben az, hogy melyik színházba megyek, hova megyek moziba, mit választok, maga az elégedettség már igenis egy piaci tényező. Maga kvázi az ilyenfajta igény és

elégedettség önmagában egy piaci tényezőként szerepel, és ettől nem megijedni kell, hanem - nagyon komolyan, tudatosan - nyilván erősíteni kell a rendszerben a vezetői elvárásokat, a fenntartó, az állam elvárásait a vezetők felé, és egy nagyon komoly, tudatos, kreatív, ámde rugalmas, bizalomra építő szervezetépítés szükséges, mert bármilyen furcsa, ez még idegen a rendszertől, mert annak idején kvázi a köznevelés világától is idegen volt, hogy a versenyszféra tényezői - én ezt nagyon nagy felelősséggel állítom - előrébb viszik a humánterületet is, és nagyon sok olyan dologra megtanítják, ami segíti a boldogulásukat.

Maga az a kérdés, hogy biztonság, mit jelent? Vélhetően szemléletben sokunknak mást jelent. Én azt gondolom, hogy a biztonság a szakmai tudásból, az elköteleződésből, a biztonságos körülményekből, a kreativitásból, a munkából adódik, és ebben a törvényjavaslatban van annak lehetősége, hogy egyrészt ne csak a jelenlegi szinten ne legyen kevesebb, hanem valóban erősödjön a benne lévők javadalmazása. Én azt kimondottan üdvözlöm, hogy egy nagyon komoly, tudatos szervezetrányítást is elvár mind a három terület, és ma, a jelenben versenyképessé teszi az egyébként valóban megbecsülendő, áldozatos munkát végző és nagyon-nagyon sok helyi közösséget komolyan erősítő szervezetek munkáját. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. L. Simon László képviselő úr.

L. SIMON LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Néhány dologra szeretnék reagálni.

Egyrészt Szabó Szabolcs képviselőtársam szóba hozta Csepelt. Csak a pontosság kedvéért, mert itt elhangzott lex Németh Szilárd, vagy hogy mondta? *(Szabó Szabolcs: „Lex munkásotthon.”)* „Lex munkásotthon.” Én nem tudom pontosan, hogy ez micsoda, de egy biztos, hogy mi ilyet nem tárgyaltunk itt... *(Szabó Szabolcs bólogat.)* Itt a parlamentben tárgyaltuk a „lex munkásotthont?” Ez nagyon érdekes. *(Jelzésre:)* Akkor ez a leánykori neve, értem.

De mindenesetre, ami viszont tény ezzel a kérdéssel kapcsolatosan, hogy a kormány nem ad direktben támogatást egyetlen egy intézménynek sem, így a Csepeli Munkásotthonnak sem adott, korábban sem, a szocialista időszakban sem. Nem a kormány dönti el, és nem a kultúráért felelős miniszter, hogy ezeket a forrásokat a volt szakszervezeti művelődési házak között milyen mértékben, milyen arányban osztják szét. Tehát ezt azért szeretném is rögzíteni. Magyarul ahhoz, hogy a Csepeli Munkásotthon nem kap támogatást, ahhoz Magyarország kormányának nincsen túl sok köze, hogy legyünk pontosak. Itt vagyunk hárman, vagy a jelenlegi államtitkáron kívül ketten, akik voltunk államtitkárok, és akik a finanszírozás hátterét jól ismerjük, és Hiller miniszter úr is jól ismeri. Pontosan tudjuk, hogy egy konkrét összeget kapnak egy csomagban, és arra a kormánynak nemhogy ráhatása, azzal kapcsolatban még vétőjoga sincsen, hogy ki mennyi pénzt kap ebből.

Ráadásul ez az intézményrendszer folyamatosan alakul, változik, a támogatottak köre egyébként csökkent sok ok miatt. Gondoljunk arra, hogy voltak olyan bányásztelepülések, ahol valamikor akkora művelődési házat építettek, ami egy 50 ezres városba illő volt, de ennek az volt az oka, hogy mondjuk ott dolgozott 20-25 ezer fizikai munkás, akinek a kulturális szokásait és igényeit is ki kellett szolgálni. Ezek közül van olyan település, ahol laknak 1000-en vagy 1200-an, és nyilvánvalóan a túlméretezett művelődési házzal nem tudnak mit kezdeni. Jó pár ilyen van. Van, ahol bezárt; van, ahol működésképtelen; van, ahol pedig az ellátotti kör, fogalmazzunk így, a töredékére zsugorodott össze. Tehát én ezt csak azért szerettem volna elmondani,

mert ennek a felelősségét semmiképpen se hoznám be a parlamentbe, hogy egy-egy konkrét művelődési ház, ami ráadásul az állami rendszeren kívüli művelődési ház, annak a támogatása hogy áll, és hogy nem áll.

Elégedettek vagyunk-e a bérekkel, elhangzott ez a kérdés, talán Ungár képviselőtársam részéről a kormány felé, illetve államtitkár úr felé. De mondjuk a frakció véleményét is nyugodtan: mi is azt gondoljuk, hogy a kulturális területen is érdemes a béreket fejleszteni. Mi ebben a kérdésben számtalanszor megszólaltunk, és ebben támogatjuk Fekete államtitkár urat is; támogatjuk ebben a 6 százalékban is, amit mi eredménynek tartunk, és támogatjuk abban, amit ő elmondott a vitában, hogy ezt esetlegesen jó lenne még további forrásokkal növelni. De jegyezzük meg azt, hogy ennek nem pusztán csak az a módja, hogy életpályamodellt vezetünk be, vagy hogy a közalkalmazotti bértábla egészét alakítjuk és igazítjuk. Tehát mi azt fontosnak tartjuk, hogy a kulturális területen azok, akik jól teljesítenek, keressenek többet, jelentősen többet. Vannak szerintünk is méltatlan helyzetek, amelyeket kezelni kell, és amelyekben egyébként van a politikának felelőssége, ezt mi készséggel elismerjük. És azt gondolom, hogy a második és harmadik Orbán-kormány egyébként mind a szociális, mind az oktatási, mind az egészségügyi, mind a kulturális területen tett is határozott lépéseket a szakdolgozók és a munkatársaik életkörülményeinek javítása érdekében.

Vannak még előttünk kihívások, és vannak feladatok, de nemcsak ez az egyedüli módszer, még egyszer mondom, hogy a közalkalmazotti bértáblához nyúlunk, vagy itt toldozunk-foltozunk. Nagyon régóta beszélünk róla, és most államtitkár úrnak is azt javasoljuk, hogy a következő feladat az legyen, hogy azt találjuk ki együtt, hogy hogyan hagyjunk úgy minél több pénzt ott az intézményeknél, hogy az nem jelent a magyar állami költségvetésnek terhet vagy többletkiadást.

Mondok példákat. Az egyik ilyen az intézményi belépők kedvezményezett körének a súlyos visszaszorítása. Hiller István tudja a legjobban, hogy nem hozott átütő eredményt az a rendelkezésük, amikor ő volt a miniszter, hogy ingyenesítették angol mintára a magyar múzeumi belépőket. Egy idő után az intézmények maguk játszották ezt ki azzal, hogy miután csak az állandó kiállításokra vonatkozott ez a rendelkezés, úgy alakították ki az időszaki kiállításait, hogy át kelljen menni az állandó kiállítások látogatóinak is az időszaki kiállításokon is, tehát hogy arra ösztönözték tulajdonképpen a látogatókat, hogy vegyenek belépőjegyet. Gyakorlatilag a statisztikák megmutatták, hogy abban az időszakban egyetlen egy fővel se nőtt a múzeumba járók száma, és azt is bebizonyították a statisztikák, hogy miután kiveztük a rendszerből az ingyenes múzeumi belépőket az állandó kiállítások esetében, egyetlen egy fővel sem csökkent a múzeumba járók száma. Tehát helyes lépés volt ezt a forrásbeszedési lehetőséget visszaadni az intézményeknek.

De ennél több kell! Nekifutottunk már egypárszor annak - szerintem most újra neki kell futni, államtitkár úr -, hogy a kedvezményezettek körét nagymértékben csökkentjük. Nincsen ingyen mozijegy, nincsen ingyen könyv a könyvesboltban. Szerintünk a múzeumi belépők kapcsán is - mint ahogy, hála istennek, nincsen szocializmus sem Magyarországon - a szolgáltatásért igenis tessék fizetni. Hogyha valaki a múzeumi dolgozók áldozatos munkájának eredményeképpen létrejött, magas színvonalú kiállítást akar megnézni, azaz egy szolgáltatást, egy kulturális szolgáltatást igénybe akar venni, azért fizessen tisztességes belépőjegyet; ahogyan a színházjegyet is megveszi, a mozijegyet is megveszi, vegye meg a múzeumi belépőt is. Ráadásul még ennél is nagyobb a gond, mert nemcsak arról van szó, hogy nagyon sokan ingyen, vagy nagyon nagy kedvezménnyel mehetnek múzeumba, az intézményeknek az adótörvény értelmében az ingyenesen kiadott jegyek után is be kell fizetnie az áfát az

államnak, ami az állam oldaláról egy teljesen logikus dolog. Azt mondja, hogy ha te kedvezményt adsz, az ne érintse a jogos igényemet. Csakhogy itt arról van szó, hogy az állam maga kötelezi rendeletben az intézményeket arra, hogy kinek kell, hogy ingyenes jegyet adjanak. A színházak ezt ügyesen megoldották, a szakmai jegyekre nem azt írják rá, hogy nulla forint, hanem ráírják mondjuk, hogy 100 forint, és akkor csak 100 forint után kell befizetniük az áfát, és nem azután, amennyibe kerülne ténylegesen az a belépőjegy. Mert hogyha nulla forintért adná a jegyet, azaz ingyenes tiszteletjegyet adna, akkor a teljes értékű jegy után kéne megfizetni az áfát. Ezt államtitkár úr jól tudja, hiszen volt színházigazgató.

Tehát magyarul, mi azt javasoljuk, hogy hagyjunk ott pénzt az intézményeknél, és ennek az egyik módja az, hogy a lehető legszűkebben húzzuk meg azoknak a körét, akik ingyenesen mehetnek be múzeumba, vagy nagy kedvezménnyel mehetnek be múzeumba. És tegyük azt is lehetővé, hogy amennyiben az állam maga kötelezi a saját intézményét arra, hogy ingyen adjon egy belépőjegyet, akkor utána ne kelljen befizetni az intézménynek az áfát, azaz ne kelljen visszaadni ennyi pénzt az állami költségvetésnek abból a támogatásból, amit az állam odaad neki, vagy a fenntartó önkormányzat odaad neki. És ez a pénz, ami ilyen többletbevételként odakerül az intézményekhez, már ebben az új rendszerben használható lesz bérfejlesztésre, mert már a munka törvénykönyve hatálya alá fognak tartozni a dolgozók, és nem a közalkalmazotti törvény hatálya alá.

A másik megoldás, amiről régóta beszélünk, az az áfatartalom csökkentése a belépőjegyek esetében. Ez mind a múzeumok, mind a színházak körében óriási nagy pénzforrás lehet az intézmények számára. Ez a másik oldalról bevételkiesést jelent az államnak, de nem olyan mértékű ez a bevételkiesés, hogy ez a költségvetésnek komolyabb terhet jelentene. Tehát tessék azt kezdeményezni, ezt már többször elmondtam - egyszer egyébként a mi felvetésünk nyomán erről Hiller István is beszélt -, szerintem a következő években menjünk annak neki, hogy a színházjegyek áfatartalma ne 27 százalék legyen, és a múzeumi belépők áfatartalma szintén ne 27 százalék legyen. Ahhoz hasonlóan, ahogy a könyveknek az áfája 5 százalék, a folyóiratoknak, időszaki kiadványoknak az áfája 5 százalék, ha lecsökkentjük az áfatartalmat, akkor az többletbevétel, ott marad a pénz a múzeumoknál, meg ott marad a pénz a színházaknál, abból lehet bért fejleszteni. Ne csak mindig abban gondolkodjunk, hogy odaadunk a költségvetésből, nem tudom, hány száz milliót, vagy hány milliárdot az intézményeknek bérfejlesztés címén. Főleg, ha már nem lesznek a kulturális terület dolgozói közalkalmazottak, egyébként se tudjuk arra kötelezni az intézményvezetőket, hogy a többletforrást bérfejlesztésre fordítsák, hiszen nincsen bértábla. Ezért mondom, hogy más utakon-módokon segítsük az intézményeket.

És még egy nagyon fontos dolog. Tisztelt Képviselőtársaim! Hogyha az elmúlt félévben elértük azt, hogy a színházak esetében a fenntartói felelősségre ráirányítottuk a figyelmet, és azt mondtuk, hogy márpedig amennyiben a fenntartója a színháznak egy önkormányzat, és az önkormányzat érdekelt lesz abban, hogy saját maga is odategye a támogatást az állami támogatás mellé, amennyiben ezt nem teszi meg, akkor a fenntartói struktúra változik, akkor szerintem valamilyen módon - nem azt mondom, hogy ezen az úton, de valamilyen módon -, akár a jogszabály erejével, igenis rá kell vennünk arra az önkormányzatokat, hogy a normatívát, amit a kulturális intézményrendszer fenntartására kapnak, azt arra fordítsák, és hogy a direkt támogatások kapcsán, amiket kapnak az államtól, akár programtámogatás címén, annyival ne csökkentsék a saját fenntartói támogatásukat. Magyarul, a fenntartói felelősség a múzeumok esetében, a könyvtárak és az egyéb más kulturális intézmények esetében is legyen ott, legyen meg az önkormányzatok részéről.

Államtitkár úr számtalan példát tudna mondani, az előadó-művészek területéről is - beszélgettünk erről a közelmúltban -, ahol céltámogatást adtak a taoforrás helyére bejövő kiegészítő támogatási keret terhére, önkormányzati fenntartású, egyébként költségvetési szerv formájában működő kulturális szervezetnek. Az önkormányzat rögtön annyival csökkentette a saját támogatását, mert úgy gondolta, hogy neki akkor már nem is kell odatenni a pénzt. Tehát az a lehetőség, ami benne volt a többlettámogatásban, el is vezett, mert nem lett több pénze a kulturális intézménynek vagy szervezetnek, mert az önkormányzat csökkentette. Igenis, az állami támogatás mellé az önkormányzat is tegye oda a saját támogatását, főleg azon intézmények esetében, ahol egyébként nem kötelező, tehát nem az Alaptörvényben, meg az ágazati törvényben rögzített kötelező feladatról beszélünk. Abban az esetben az állam részéről minden egyes támogatás tulajdonképpen egy olyan támogatás, ami nem következik magából az Alaptörvényből.

És ezen túl mondjuk a magánmecenatúrának az erősítése és a motiválás nagyon fontos dolog. Én sokszor elmondtam, hogy a taorendszerrel nem az volt a legnagyobb probléma, hogy sokan csaltak, és kihasználták. Az is probléma volt, de az igazi nagy probléma egy kulturális probléma volt, nevezetesen, hogy a magánmecenatúra kialakulásának a lehetőségét teljesen elfojtotta, hiszen azt mondta a vállalatvezető, a vállalatigazgató vagy a vállalattulajdonos - számtalanszor szembesültünk ezzel mi magunk is -, hogy ő már nem adakozik, hiszen ő már adakozott. És amikor azt kérdeztük, hogy: de kinek adakoztál? Hát adtam a színháznak 40 millió forintot, adtam a sportegyesületnek ennyit, de főleg azzal jöttek mindig, hogy ők a színháznak mennyi pénzt adtak. De azt nem a sajátjából adta, hanem, ahogy tegnap hallottuk a plenáris ülésen miniszterelnök úrtól is, az állam által átengedett adóforintokról beszélünk. Azt nem ő adta, hanem csak megengedte az állam neki azt, hogy ő rendelkezzen annak a sorsáról, és nem befizette a központi költségvetésbe.

Még két apróságot szeretnék elmondani. Szerintem egy dologról mindenképpen érdemes lesz még beszélnünk - nem most, mert most ez a törvény szerintem így többé-kevésbé végig fog menni -, ez a levéltárosok sorsa, mert itt többen szóba hozták, Hoppál képviselőtársam is szóba hozta a levéltárosok ügyét. Szerintem a levéltárosok státusára, és itt kifejezetten az állami és önkormányzati fenntartású levéltárakra gondolok, érdemes lesz visszatérni. Át kell néznünk egy fél év múlva, hogy működik ez a rendszer, hogy hogyan vizsgázott - sőt, több mint fél év múlva, mert van egy átmeneti időszak - a törvény bevezetése után a rendszer átalakítása, és utána érdemes a levéltárosokra visszatérni. Megjegyzem, nem a biztonság kérdése miatt, tehát nem a bér miatt vagy a bér oldaláról gondolom ezt megtenni, hanem az állami és önkormányzati fenntartású levéltárosoknak a teljesen speciális feladata miatt térnék vissza arra, hogy az ő státusukat gondoljuk esetlegesen később át. Ne felejtsük el, hogy nagyon-nagyon sokáig a Belügyminisztérium fenntartásába tartoztak a levéltárosok, hiszen olyan közokiratokat vizsgálnak, dolgoznak fel, irattároznak, ami egy egészen speciális munkakör. Tehát a levéltárosok egy része sokkal inkább a kormánytisztviselőkéhez közelítő feladatokat lát el. Nem hasonlítanám őket mondjuk a művelődési házban dolgozó kollégákhoz. Kultúra mind a kettő, de azért a levéltárosok jelentős része nem azzal tölti el az idejét, hogy reggeltől estig ül a levéltárban és kutat. Azt az egyetemi kutatók csinálják, mint ahogy annak idején Hiller István is egyetemi tanárként ezt megtette, ahogy a felszólalásában is hallottuk a múltkor a plenáris ülésen, de ő nem közalkalmazotti minőségében, hanem kutatói minőségében ült a levéltárban, dolgozott, olvasott, és utána írt belőle tanulmányokat. A levéltáros kolléga adott esetben őt kiszolgálta, segítette az iratanyagok kiadásával, de a közlevéltárakban dolgozó munkatársak nagy része

bizony most is folyamatosan az állami rendszerből, illetve alrendszerből hozzájuk kerülő iratok feldolgozásával, az állami szervektől való átvételével foglalkozik. Tehát én ezért mondom, hogy erre tekintsünk rá egy jó fél év múlva.

És még egy utolsó dolog. Hiller István rendszeresen szóba hozza, más alkalmakkor is azt, hogy benne van-e valami a jogalkotási programban, vagy nincsen. Én értem, hogy a parlament kiszámítható működése szempontjából ez nem egy mellékes kérdés, és mindig meg kell találni a helyes arányt azon törvényjavaslatok tárgyalásánál, amelyek előzetesen benne vannak a kormány jogalkotási tervében, és azon törvényjavaslatok tárgyalása között, amelyek nincsenek benne. De ahogyan mi, országgyűlési képviselők, úgy a kormány is jogosan él azzal a jogával, törvény adta jogával, hogy egyébként a jogalkotási programtól függetlenül is, azon túl is benyújtson törvényjavaslatot az Országgyűlés elé.

Az, hogy ilyen javaslatokat benyújt, és ilyen módon nyújtja be, ez egyébként ezen törvényjavaslatok legitimitációját semmilyen módon nem kérdőjelezi meg, se jogilag - politikailag lehet róla vitatkozni, de jogilag semmiképpen sem. Ezért nem is lehet indok arra, hogy ne most tárgyaljuk, vagy ne most fogadjuk el, hanem majd később. Úgyhogy én óvnám magunkat attól, hogy ezt mint politikai szempontot, mi esetlegesen jogi szempontként értelmezzük.

Magyarul, azt javaslom, hogy ezen az úton, amit megkezdtünk, menjünk végig, és fogadjuk el ezt a törvényt az elkövetkezendő hetekben az Országgyűlésben. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Arató képviselő úr! Szabó Szabolcs jelentkezett? *(Szabó Szabolcs bólint.)*

ARATÓ GERGELY (DK): Köszönöm szépen. Én csak nagyon röviden szeretnék két dologhoz szólni, bár nyilván nagy érdeklődéssel hallgattam ezt a meglehetősen szerteágazó vitát a kultúra szinte minden kérdéséről, ez mindig hasznos.

Szóval az egyik dolog, amire válaszolni szeretnék, amit Hoppál képviselő úr felvetett, az egyeztetés kérdése. Tudja, tisztelt képviselő úr, miután én is abba az előkelő, vagy kevésbé előkelő klubba tartozom, aki volt már államtitkár ezen a területen, az ilyen egyeztetéseknek az a sajátossága, hogy az ember azokat is meghívja rájuk, hogyha valódi egyeztetést akar, akik nem értenek vele egyet. Azokkal egyeztetni, akik egyetértenek, az nem egy különösebben nagy teljesítmény. Tudnék mondani például olyan pedagógus szakszervezetet, amelyik szintén nem volt reprezentatív, és amelyiknek a vezetője rögtön a kormány szolgálatában folytatta a munkáját 2010 után, és már előtte is sokat tett azért, hogy ezt kijebbe emelje, de ettől függetlenül természetesen egyeztettünk azzal a szakszervezettel is, merthogy az egyeztetésnek akkor van értelme, ha mindenfajta vélemény meghallgattatik. Ószintén szólva - hogy nagyon finoman fogalmazzak erről - elég keveset tudtunk meg ezeknek az egyeztetéseknek a részleteiről, hogy nagyon finoman fogalmazzak, és akkor még nagyon-nagyon udvarias vagyok. Ugyanakkor azt meg látjuk, hogy mit képviselnek ezek a szervezetek a nyilvánosság előtt, és az nem támasztja alá azt a fajta egyetértést, amiről itt államtitkár úr beszámolt.

A másik dolog, amiről röviden akartam szólni, és erre L. Simon képviselő úr, államtitkár úr hozzászólása inspirált, hogy itt azért van egy lényegi különbség - szerintem ezt érteni kell -, ez egy sorrendbeli különbség. Önök azt mondják, vagy ön azt mondja, hogy egyébként kellene több pénz a kultúra sokfajta területére, keressünk erre majd megoldást. Én azzal nem értek egyet, hogy ezt nem költségvetési pénzből kell adni, de hogy jobb-e az áfacsökkentés, vagy jobb-e a költségvetésipénz-adás, ez

részben azon is múlik, hogy milyen technikával történik utána a költségvetési pénz szétosztása. Ha olyannal, mint amilyenekkel az elmúlt években történt, akkor tényleg jobb az áfacsökkentés, valóban, mert az legalább egy automatizmus... *(Közbeszólás a Fidesz képviselői köréből: Éppen, hogy nem az...)* De, hogy legyen világos: ha ez a pénz ott lenne az intézményeknél, akár a könyvtáraknál, akár a közkultúra más területein, vagy éppen a színházakban, akkor lenne mód béreket emelni. Mert azért azt mindannyian tudjuk - és miután döntő többségünk volt közalkalmazott, ezt mindannyian nagyon jól tudjuk -, hogy a közalkalmazotti bértábla nem maximális bért tartalmaz, hanem minimális bért. Tehát adják oda először a pénzt az intézményeknek, hogy legyen pénzük béremelésre, és egyébként nézzük meg, hogyha például az intézményvezetők tudnak élni ezzel a lehetőséggel- szerintem tudnának -, tehát ha lenne egy intézetnek egy olyan kerete, amit ő teljesítményalapon osztana ki, és annyiban vitatkozom képviselő asszonnyal is, hogy a teljesítmény és a versenyképesség két különböző dolog. A kulturális szférában a teljesítményt nagyon sokfajta, más módon kell mérni, és nem versenyképességgel, éppen ezért a közalkalmazotti rendszer megfelelne egy teljesítményalapú bérezésnek. Ennek nem a közalkalmazotti bértábla az akadálya, hanem az az akadálya, hogy a közalkalmazotti bértáblában lévő bérek ma rendkívül alacsonyak. Egyébként éppen ezért az előrelépés sem történik meg, még az a fajta előrelépés sem, amire valóban fiatal közalkalmazottként mindannyian némi, hogy úgy mondjam, ellenségességgel tekintettünk. Én ma már megértőbb vagyok ebben, de képviselő asszony még fiatal, ő megőrizte ezt a szellemiségét. *(Derűtség és közbeszólások a Fidesz képviselői köréből.)* Szóval én azt tudom mondani, hogy ma alig van előrelépés egyébként ebben a bértáblában, mert annyira alacsonyak a bérek, hogy a bértábla szerinti előrelépések sem jelentenek érdemi előrelépést.

De ha idehoznak egy törvényjavaslatot, ami arról szól - nemcsak itt, hanem például a közoktatásban is, meg másutt is, a szociális szférában is -, hogy tisztességes forrásokat biztosítanak a béremelésre, és beszéljük meg azt, hogy a közalkalmazotti rendszert megtartva hogy lehet jobban teljesítményközpontúvá tenni ezt a rendszert, én biztos vagyok benne, hogy a parlament mindkét oldala ezt boldogan fogja támogatni. De itt nem erről van szó, ne haragudjanak! Ahhoz nem kell megszüntetni a közalkalmazotti státuszt, hogy több pénz legyen, akár a közkultúrában, akár a közszféra más területein, és ahhoz nem kell megszüntetni a közalkalmazotti státuszt, hogy differenciálni lehessen. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Akkor még Szabó Szabolcs jelentkezett. Parancsoljon, képviselő úr.

SZABÓ SZABOLCS (független): Ígérem, nagyon rövid leszek, csak akkor néhány dolgot tegyünk helyre. Volt „lex munkásotthon”! Ha nekem nem hiszi el, akkor Hoppál úrtól kérdezze meg, ő volt akkor a területért felelős államtitkár. Németh Szilárd nyújtotta be, ő volt az előterjesztő. Nem rejtette véka alá.

Arról szólt a történet, hogy az olyan művelődési intézmények esetében, ahol az alapítói jogokkal rendelkező cégek már nem működnek, az önkormányzatra száll át az alapítói jog gyakorlása. Elfogadták a törvényt. Csepelen körülbelül egy héten belül ezt el is kezdték, és mondom, be akarták jegyeztetni Németh Szilárdot egyszemélyes kuratóriumnak. *(L. Simon László közbeszólása.)*

Arról beszéltem, hogy a TEMI-támogatásokat vonták meg, tehát egyről beszélünk. Az nem egy közvetlen kormányzati támogatás, csak szóltak nekik megfelelő helyről, hogy ők hogy akarnak erről dönteni. Nem Hoppál úr vitte az

üzenetet, de ő pontosan tudja, hogy ki üzenté. Majd egy kávé mellett beszéljék meg. Tehát tényleg ez történt! Csak azért az legyen világos, hogy ez így működött a Csepeli Munkásotthon esetében. Ez egy fontos részlet. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Hiller képviselő úr, zárszóként, ha jól értem, még jelentkezett. Parancsoljon!

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Nagyon szépen köszönöm. Először is, megtisztelő, hogy a másfél évtizeddel ezelőtti dolgaimra emlékeznek, de hogy az emlékezetük tiszta maradjon, néhány mozzanatot tegyünk helyre a múzeumok ügyében!

A múzeumigazgatók az állandó kiállítások és az időszakos kiállítások ügyében azt tapasztalták akkor, hogy bizonyos újítások miatt bizonyos múzeumokban elképesztő látogatószám-növekedés történt. Tisztelettel emlékeztetem önöket, hogy mi csináltuk meg a rendszerváltozás után az úgynevezett múzeumi boomot - nem szeretem ezt a kifejezést, de a szakma ezt használja -: a Monet-kiállításon 250 ezer látogató volt, úgy, hogy 1990 és a Monet-kiállítás között egyetlen egy kiállításnak nem volt 200 ezer látogatója sem. Majd ezt követően egy másik múzeumban, bár ehhez közel, „A francia művészet négy évszázada” című kiállítás abban az évben a világ 10 leglátogatottabb kiállítása között volt.

Amikor a sokat emlegetett főigazgató urat, aki nekem államtitkárom volt - és így van, ahogy L. Simon államtitkár úr mondja -, én neveztem ki a Szépművészeti Múzeum főigazgatójának - önök nem voltak ott -, ott olyan fagyos légkör volt, hogy a mi mostani beszélgetésünk egy tivornya ahhoz képest, ami ott történt. *(Derültség.)*

Tudniillik nem egyszerűen egy személyt neveztem ki, hanem egy koncepciót, amit képviselt, ami nem más, mint amit alelnök asszony megjelenített, csak másként fogom én ezt föl. Ott pontosan tudták, hogy mi van, hogy mi nyitni akarunk, és az a személy, akit kinevezek, meggyőződéssel vallotta, és leírta a pályázatában, hogy a bezárkózó múzeum helyett egy, a piacra nyitott múzeum lesz.

Ez a koncepció hozta - amit, örülök egyébként, hogy önök is folytattak - azt a fajta látogatóbővülést, ami szinte divattá tette, a szó legjobb értelmében, nagy kiállítások magyarországi megrendezését, aminek számos más apropója is van, mert például ilyenkor a kormány garanciarendszere, amit szintén mi dolgoztunk ki, azért bőven meghaladja a magyar kultúra bármikori éves költségvetési nagyságát a központi költségvetésből.

A második kérdés, hogy mi most közgyűjteményekről, közművelődésben dolgozókról beszélünk, vagy valami egészen másról. Az a helyzet, hogy szerintem, bár a Kulturális bizottság ülésén ülünk, de valójában arról beszélünk, arról a különbségről, hogy önök nem akarják a közalkalmazotti státuszt megőrizni, mi meg előnyöket látunk benne.

Ennek most egy konkrét területe a törvényben betervezett területeken dolgozók köre, de nagyon-nagyon nem csodálkoznék, hogyha még ebben a ciklusban, akár a közeljövőben, a bizottság hatáskörébe tartozó más területeknél ugyanez a kérdés merülne fel. Ezért nagyon megfontolandó az, amit L. Simon államtitkár úr mond, mert ő is tudja, hogy kétkedni érdemes, és itt van egy olyan rész, amire egyszerűen nem lehet ezt ráhúzni - de megértem, én is voltam kormánypárti -, hogy ennek a megfogalmazása micsoda. De tartok tőle, hogy lesznek még itt olyan vitáink, amikor nem a közgyűjteményben, meg nem a közművelődésben dolgozókról, hanem a versenyképességnél még nehezebben megfogható részről fogunk vitatkozni, mert azt végképp nem tudom, amit most nem akarnék megnevezni, hogy ott hogyan

akarják ezt a bizonyos versenyképességet éreztetni, érzékeltetni, miközben, még egyszer mondom, azt nagyon kérem, hogy tiszteljük meg egymást szakmailag annyira, hogy ne hasonlítsuk már össze a Fesztiválzenekart a Soproni Állami Levéltárral, mert ez így nem fog működni. Én ugyan soproni vagyok, és imádnám, hogyha a Metropolitan Múzeum meghívna a Soproni Állami Levéltárat egy versenyalapú kiállításra, amit finanszíroz, de ezt egyelőre némiképpen irreálisnak tartom, ellentétben azzal, hogy amikor Fischer Ivánnal együtt tárgyaltunk Washingtonban és New Yorkban, akkor nem volt olyan, beleértve a Carnegie Hallt, amelyik, megváltoztatva előzetes műsortervét, ne fogadta volna be versenyalapon, mert jöttek a nézők a Fesztiválzenekarra.

Tehát nagyon kérem, hogy életszerűen próbálják ezt a dolgot legalább érvelni, megértve, hogy önöknek, kormánypártiaknak, egy kormányelőterjesztést nyilván védeni kell, a maguk módján módosítani, de azt kérem még egyszer - és ez a befejező mondatom, és javaslom, hogy mivel elég hosszúra nyújtottuk a plenáris vita után is a bizottsági ülés vitáját, ne nyissunk egy újabb kört, mert aztán utána én is megint felszólalok, és ez így megy tovább és tovább, és aztán nem érik el este a külön vitájukat (*Derültség.*) -, hogy itt igazából egy olyan, kimondottan politikai, nem szakmai, nem kulturális, hanem politikai törekvés van, vagy inkább kormányzatfilozófiai, amelyet nem ezzel a törvénnyel, és nem is a korábbi néhány kis részlettel, hanem a kormányzásuk egészét átölelő gondolattal hoztak be. Ezt jeleníti meg a miniszterelnök évek óta, lassan egy fél évtizede, hogy önök a közalkalmazotti státuszt, amely, továbbra is azt mondom, hogy a munkavállalónak biztonságot ad, a kormányzás szempontjából csökkenteni kívánják, még hozzá nagyságrendileg. Itt most ennek az egésznek egy szeletét, 20 ezer ember sorsát beszéljük át, de önöknek nem a kultúra révén jutott ez eszükbe, hanem a kormányzásuk révén kénytelenek a közművelődés és közgyűjtemény szférájára ezt ráhúzni. Ez a véleményem. Ezt meg nem fogadom el, mert mást gondolok.

Ezért terjesztettem be a módosító javaslatot, ezért mondtam el a vitában a véleményemet. Értem, hogy koncepcionális különbség van közöttünk. Ameddig önök vannak többségben, addig nyilván az érvényesül, aztán, ha nem önök lesznek többségben, akkor, majd meglátjuk, azt próbáljuk majd befolyásolni. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Bizottság! Engedtesse meg, hogy csak néhány nagyon rövid gondolatot fogalmazzak meg jómagam is.

Az egyik csak egy egyszerű számszaki megközelítés. Valóban, a Monet-kiállítás nagy létszámú látogatót vonzott. Hiller képviselő úr 250 ezret mondott, mindezt egy 2 milliós nagyvároshoz kapcsolódóan. Majdnem ezzel egy időben a Leonardo-kiállítás Debrecenben 100 ezer látogatót vonzott, ez egy 200 ezres város. Tehát lehet jó határfokkal jó dolgokat csinálni, azt gondolom. (*Közbeszólások.*)

Még egy dolgot engedtesse meg, hogy megjegyezzek: az egyeztetés nem egyenlő a konszenzussal és az egyetértéssel. Tehát csak arra kívánom felhívni a figyelmet, hogy aki az egyeztetés elmaradását hiányolja, az vélhetően összekeveri ezt az egyetértéssel vagy a konszenzus kialakításával. Az egyeztetés azt jelenti, hogy ki kell kérni különböző véleményeket. Egyetértés lehet, de a nem egyetértés sokféle tartalmú lehet; az abban megfogalmazottakat vagy figyelembe tudják venni, vagy kevésbé, ezek mind-mind hozzátartoznak ehhez.

És szögezzük le világosan, hogy ez a törvényjavaslat, ennek az előkészítése legalább egy évvel ezelőtt elkezdődött, hosszú folyamat, és semmi köze semmiféle veszélyhelyzethez. Ez a normál törvényalkotási rend szerint zajlik.

Megadom a szót államtitkár úrnak, hogy az elhangzottakra válaszoljon, és egyúttal arra is szeretném kérni, hogy a mondandója legvégén arról nyilatkozzon, hogy mint előterjesztő, támogatja-e Hiller képviselő úr módosítási javaslatát, illetve mindezekkel összefüggően a hozzá kapcsolódókat, és értelemszerűen erről majd egy szavazással kell dönten. Tessék parancsolni, államtitkár úr.

FEKETE PÉTER államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Egyetértek L. Simon László alelnök úrnak azzal a mondásával, hogy kevés olyan meghatározó személyisége van a magyar kulturális életnek, mint Baán László. Egyetértek vele, és örömmel konstátálom, hogy ebben egyetértés van a padsorok között. Tehát minden, amit Baán László ezzel kapcsolatban kijelent, az iránymutató tud lenni.

És hogyha kevés meghatározó személyiség van a magyar kulturális életben, akkor ezek közé a kevesek közé mindenképpen odatartozik Hiller István miniszter úr, képviselő úr, tehát ha ő mond valamit, akkor arra oda kell figyelni, és ezt tesszük, ezért beszélgetünk most itt már több mint egy órája. És ezért történik meg, ami ritkán történik meg a magyar parlamenti világban, hogy egy expozé előadója mind a 22 felszólalónak levelet írjon egy expozé után, merthogy ez egy rendkívül fontos ügy, amiről mi beszélünk.

Képviselő úrnak a módosító javaslata, illetve a beszéde három tárgykör köré fonódik: a versenyképesség, a biztonság és a „miért most” kérdéskörére. A versenyképesség kérdéskörében kaptam én hideget-meleget az elmúlt időszakban. Feltették a „három csontot tud lepucolni egy muzeológus, vagy öt csontot tud lepucolni egy hét alatt” típusú kérdéseket, „hat iratot tud megvizsgálni egy levéltáros, vagy nyolc iratot tud megvizsgálni” - nyilván nem erről van szó.

Az, hogy egy intézményen belül melyik az a szakember, aki tudja az adott intézmény versenyképességét biztosítani, az adott intézmény hatékonyságát a legjobban tudja biztosítani, azt az adott intézmény vezetője fogja látni, mert azért ő az intézmény vezetője, mert ő a szakember, ő tudja, hogy aki nála dolgozik, az egy jó munkaerő, vagy nem jó munkaerő. Azt a munkaerőt ő szívesen elengedi, vagy szeretné megtartani, merthogy itt a másik nagyon fontos pont, tisztelt képviselő hölgyek és képviselő urak, az elmúlt 10 esztendőben Magyarország a kulturális infrastruktúrák rendbe rakása, felépítése terén olyan mennyiségű investíciót tett, hogy azt valakinek működtetni kell. Hát ki fogja a színházainkat, ki fogja a Hagyományok Házát, ki fogja a kistelepüléseken létrehozott kulturális színtereket működtetni, ha nem azok a kulturális szakemberek, akikért most csináljuk ezt a törvényt, és akikkel nem a padlót akarjuk felmosni? Kaptam én hideget-meleget az elmúlt egy hétben, „a Fekete államtitkár felmosta a padlót a könyvtárosokkal, utcaseprőt akar csinálni a levéltárosokból” - ez teljes nonszensz! Hát azt szeretnénk, ha azt a gigantikus kulturális intézményhálózatot, amit felépítettünk közpénzből, felelősségteljesen működtetni tudnánk. Tehát amikor versenyképességről beszélünk, akkor nem a levéltáros versenyképességéről, hanem a levéltáros bérének és a levéltáros foglalkoztatási formájának a versenyképességéről beszélünk, hogy ott tudjon maradni, és ne a piac szippantsa el.

Képviselő Hölgyek és Urak! Olyan szinten komolyan vettük mi ezt az egyeztetést, és nagyon fáj, amikor a támadások jelentős része a társadalmi egyeztetések és a szakmai egyeztetések hiánya kapcsán próbálja támadni ezt a törvényt. Én egy színházi ember vagyok, én egy rendezőember vagyok, és én szeretek dolgokat kitalálni, és nagyon büszke vagyok arra, hogy ezt én találtam ki. De most ki kell mondani, hogy ezt nem én találtam ki, ezt a kulturális szakemberek találták ki.

Másfél éve elkezdünk azon dolgozni, hogy hogyan tudnánk forrást emelni a kulturális ágazatban, és ennek mindenféle vonatkozásán végigmentünk.

Ha már a Fesztiválzenekart említette képviselő úr, azt is végiggondoltuk, hogy nem lehetne-e a fesztiválzenekarosokat visszakényszeríteni a közalkalmazotti szférába, nem lehetne-e rábeszélni őket, hogy ők legyenek közalkalmazottak, és az 1 millió forintos fizetésüket utána általánossá tenni. Nem tudjuk megtenni, képtelenség, mert 1,2 százalékos GDP-t fizetünk már így is a kultúra területére, tehát nekünk egy sokkal hatékonyabb módszert kell kitalálni arra vonatkozóan, hogy a meglévő forrásokat hogy tudjuk a kultúrában legjobban felhasználni.

Tehát akkor, amikor a társadalmi és a szakmai egyeztetések során nemcsak a szervezeteket, nemcsak az egyéneket, de én még odáig is eljutottam, és talán nem fog rám megharagudni Kiszl Péter, hogy még őtőle is megkérdeztük, hogy az egyetemen most végzett fiataloknak valóban ad-e biztonságot, biztonságérzést az, és itt vagyok a 2. pontnál, hogyha ők közalkalmazotti státuszba kerülhetnek. És az a válasz érkezett, már elnézést kérek, hogy legyintenek rá, ők elmennek az iparba, elmennek a gazdasági szférába adatfeldolgozónak a friss diplomájukkal; nem érdekli őket az, hogy a közalkalmazotti bértábla mellett a közalkalmazotti létből adódóan ez egy társadalmi megbecsülést jelenthet, vagy nem.

Tehát nekünk kell biztonságot adni, de mi jelentené a fiataloknak, akik kijönnek az egyetemről, a biztonságot? Egy biztonságos bér, az igen. Az ő szakmájuk végzése, az ő tudásuk megbecsülése azon a helyen, az igen, az biztonságot jelent.

Tehát azt kellett látnunk, és ezt nem mi találtuk ki, hanem az intézményvezetők mondták el, hogy azt a fajta, korábban megélt társadalmi presztízst és biztonságot, amit a közalkalmazotti lét jelent, ez már nem tudta biztosítani. És kifejezetten azoknak az intézményvezetőknek volt a kérése, hogy hadd csatlakozzanak azokhoz, akiket nem nyomaszt ez a fajta teher.

Elmondtam az expozémban, hogy 60-70 százaléka az egyes ágazatoknak már nem a közalkalmazotti formában működik. És azok, akik nem a közalkalmazotti formában működnek, hatékonyabban tudnak működni. Az a színházigazgató, aki gt.-ben viszi a színházat, elmondja a vidéki színházigazgatók találkozásán a másiknak, aki közalkalmazottban, hogy: barátom, azt hiszed, hogy az neked biztonság, mert ha bajban van, elszaladhatsz az önkormányzatodhoz pluszpénzt kérni, de nem tudod megtenni. Ezzel szemben nincs meg az a rugalmasságod, nincs meg az a hatásköröd, amivel te a saját intézményvezetői erődből adódóan hatékonyan tudnád vinni a színházadat. (*Arató Gergely távozik a bizottság üléséről.*)

Ezt láttuk, és akkor, amikor most itt az elmúlt időszakban ismét egy csomó szakemberrel beszélünk, mert még felgyorsítottam, az önök bíráló szava kapcsán még megerősítettem a társadalmi és szakmai egyeztetések sorozatát, és négyféle emberrel találkoztam. Engedjék meg, hogy ezt én elmondjam! Négyféle emberrel szakemberrel tudtam beszélni. Az egyikfajta szakember már régen túlesett ezen a problémán, gt.-t vezet, és őt ez nem érinti. Ha megkérjük, hogy mondja el a tapasztalatát, akkor csak pozitív tapasztalatot tud mondani. Ez történt Baán Lászlóval. Megszólalnak azok az intézményvezetők, akik különben ettől a tehertől valamilyen oknál fogva megszabadultak. Órájuk a korábbi időszakban a kommunikáció területén sokkal jobban kellett volna számítanom, és sokkal jobban kellett volna kérnem őket. Hibát követtem el. Meg kellett volna kérnem, hogy: legyetek szívesek, mondjátok el a többieknek, hogy jobb a ti életetek.

Ezzel szemben van egy másik terület, akiknél az egyeztetés során azt látom, hogy politikai alapon támadják az egészséget. Nagyon nehéz velük mit kezdeni. Na, ők hergelik fel a középben álló nagy tömeget, akiket meg kellett győzni arról, hogy: jobb

lesz neked, kedves barátom. És nagyon nagy felelősségünk van abban, hogy ezeket a munkavállalókat, ezeket a kultúrában lévő dolgozókat valóban megnyugtadjuk, hogy jobb lesz neked, vagy pedig arról próbáljuk meggyőzni, hogy a Fekete fel akarja veletek mosni a padlót, mert ez nem igaz, mert vissza kell utasítani, az lehetetlenség, hogy a kulturális államtitkárság, amelyik az elmúlt időszakban nagyon komoly energiát tett bele, hogy ez egy jó törvény legyen, úgy legyen beállítva, mint amelyik a kultúra kiemelkedő szereplőivel a padlót akarná felmosni. Ez nem igaz! Ez egyszerűen nem igaz!

És itt van a harmadik kérdés, a „ne most”-ra. Itt is félreértették az én félmondatos megjegyzésemet, mert azt mondtam, hogy mikor, ha nem most, és rögtön kitekérték. De, tisztelt hölgyeim és uraim, én egy kulturális intézményvezető voltam, és az is leszek, amikor ez a politikai időszak el fog múlni az én életemből. Én pontosan tudom, hogy a pandémia elmúltá után ezek az intézmények hihetetlen teherrel lesznek megtolva, iszonyú munka lesz. El kell indítani az életet, újra kell gombolni a kabátot. Kérdezem én, és nagyon szépen próbálom ezt kérdezni, hát a szervezeti átalakítási dolgokat, az adminisztrációs dolgokat nem most lehet megcsinálni, amikor otthon ülünk, és elő tudunk rá készülni? Kifejezetten azt kértem az intézményvezetőimtől, amikor feltették a kérdést, hogy most mit csináljunk, nincs előadás, nincs közönségforgalom. Azt mondtuk, hogy most csináljátok meg a szervezeti átalakítások előkészítését, most csináljátok meg az elmaradt leltározásokat, tehát mikor, ha nem most? Egy 1,5 éve elkezdődött munkafolyamatnak elértünk abba a fázisába, amikor már összegyűlt mindenféle információ, és ez most benyújtásra került. Vagy azért kapunk támadást, mert késlekedünk, vagy azért kapunk támadást, mert túl elsietjük a dolgokat.

Szerintem ez egy jó ütemben meghozott, jól előkészített javaslat. Lehet, hogy a kommunikációra több energiát kellett volna fordítani, de mi a szakmára fordítottuk az energiánkat. Tehát én arra kérem a képviselőket, hogy ezt a törvényjavaslatot, ezt a törvényt most szavazzák meg, és én emiatt a 10098/5. számú képviselői módosító javaslatot nem tudom támogatni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kérdezem a bizottságot, hogy támogatja-e Hiller István és képviselőtársai módosító javaslatát. Aki igen, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 5 igen szavazat. Aki nem támogatja? *(Szavazás.)* 9 nem szavazattal a bizottság nem támogatta.

Soron következik a 4. módosító pont, amit Székely Sándor független képviselő nyújtott be. Ez tartalmilag összefügg a 6., 7., 8., 9., 10., 11., 12., 16. pontokkal, így ezekről egy szavazással döntünk. *(Ungár Péter távozik a bizottság üléséről.)*

Kérdezem a módosító javaslatot benyújtó képviselőt, kíván-e hozzászólni. *(Jelzésre:)* Igen. Kérem szépen akkor Székely Sándor hangosítását megoldani! Tessék, parancsoljon!

SZÉKELY SÁNDOR (független): Tisztelt Elnök Úr! Államtitkár Úr! Kedves Bizottság! Köszönöm szépen, hogy szót kaphatok. Végighallgattam az előző egyórás vitát, mindenféle dolog elhangzott. Nyilván én az ellenzéki képviselőtársaimmal értek egyet.

Azt azért el kell mondanom nekem is, hogy valóban elég méltatlan ez a helyzet, hogy mi most vitatkozunk erről a dologról, amikor gyakorlatilag a külvilág nehezen hallhatja, láthatja a mi érveinket, és itt azért 20 ezer olyan emberről beszélünk, akinek a sorsa, minden egyes ember sorsa, akármilyen ágazatban is dolgozik, nagyon

fontos. De tényleg, ők azért a közművelődésben dolgoznak, mindannyiunkért dolgoznak, és ez egy nagyon fontos dolog.

Mindenféle dolog elhangzott itt a kormánypárti képviselők részéről is, hogy ők is azt szeretnék, hogyha emelkedne a bér, és ha biztonságban tudnák magukat ezek az emberek. Ez egy fantasztikus dolog.

Az elmúlt 12 évben ezeknek az embereknek nem emelkedett a bére, 12 év alatt, és most pedig 6 százalékkal emelik a bérüket, azután, hogy kiküldik őket az ismeretlenbe, ami persze lehet, hogy jó, lehet, hogy ez jól fog elsülni, valakinek ez akár jól is elsülhet, valakinek nem. Mi ugyan azt gondoljuk itt az ellenzéki oldalon elvi okokból is, de szakmai okokból is, hogy ez így nem jó.

Őszintén szólva, én nem szaporítanám tovább a szót, és röviden annyit mondanék az általam benyújtott módosító javaslatról, hogy nagyjából ötvözi az itt elhangzottakat, és erre kínál egy megoldást, hiszen az ellenzék részéről, javarészt azon kívül, hogy nyilván sokkal nagyobb bért szeretnénk ezeknek az embereknek, a biztonságot is hiányoljuk. A kormánypárti részről is elhangzott, hogy nagyobb bér kellene.

Ezért én azt mondom, hogy ha már nem lehetnek közalkalmazottak ezek az emberek, ez a 20 ezer ember, aki nagyon fontos munkát végez, akkor legyenek köztisztviselők, így a bérük akár meg is duplázódhat. Másfelől pedig a biztonságuk is, és a munkájuk elismerése is megmarad. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Én tisztelettel azt szeretném kérni, nyilván utasítani nem utasíthatok senkit, de kérni, hogy ha lehet, akkor az előbb lefolytatott igen hosszú, a plenáris vitát megismétlő vitát, ha lehet, próbáljuk elkerülni.

Ennek fényében kérdezem, kíván-e valaki hozzászólni. *(Jelzésre:)* Hoppál Péter képviselő úr, parancsoljon!

DR. HOPPÁL PÉTER (Fidesz), a bizottság alelnöke: Tisztelt Elnök Úr! Nyilván én is a visszafogottságot alkalmaztam volna, és nem kértem volna szót, hogyha nem hangozna el az Országgyűlés főbizottságának, a Kulturális bizottságnak a jegyzőkönyvében egy taxatív hazugság, egy olyan igaztalan állítás, ami mellett néha elmegyünk, mert kevés az idő, meg már hosszú volt a vita, meg már csöngetnek ebédszünetre.

Tisztelt Képviselőtársaim! Székely Sándor független képviselő úr bejön a bizottság ülésére, és azt mondja, hogy 12 év alatt a kulturális szférában nem történt semmiféle béremelés, és hogy a 2008-as bérek állnak rendelkezésre 2020-ban Magyarországon 20 ezer kulturális dolgozónál. Képviselő úr, tessék szíves lenni bocsánatot kérni most a bizottság színe előtt a jegyzőkönyvben, mert ön igaztalan állít!

Én voltam az államtitkára a magyar kulturális területnek, amikor nagyon nagy, 2 éves harcunk volt, mert a kormányon belül is, ezt már Hiller miniszter úr elmondta, vannak mindig pénzügyi realitások. A pénzügyminiszterrel a mindenkori kulturális tárca vezetője megküzd minden fillérért. Ezért mondom, hogy a jelenlegi tárca élén Fekete Péter a pénzügyminiszterből - most, amikor a védekezésre egyébként 1300 milliárdot csoportosítottak át a minisztériumoktól - ki tudott harcolni egy 6 százalékos rendkívüli bérfejlesztést, ez már egy nagyon komoly teljesítmény.

De engedjék meg, hogy akkor önt, képviselő úr, képbe hozzam, és emlékeztessenem, hogy az elmúlt héten a pécsi polgármestert, Péterffy Attilát kellett egy nyílt levélben felszólítsam, hogy aki nem tud arabusul, ne beszéljen arabusul, könyörgöm, és olyan témában ne tessenek megnyilvánulni, ami kapcsán nem olvasták

el, hogy mi a tény és a valóság. A 2017. január 1-jével induló állami költségvetésben 15 százalékos általános 20 ezer főre kiterjedő bérfejlesztés történt a kulturális szférában, tisztelt képviselő úr. Ön olyan lazán elmondja, egy kézlegyintéssel, hogy itt 2008 óta nem történt semmiféle bérfejlesztés az Orbán-kormány időszakában - önök hazudnak, képviselő úr! Kérjen bocsánatot!

ELNÖK: Köszönöm szépen. Van-e további hozzászólási szándék? *(Nincs ilyen jelzés.)* Nincsen.

Kérdezem államtitkár urat, hogy támogatja-e Székely Sándor képviselő úr módosító javaslatát.

FEKETE PÉTER államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma): Nem tudjuk támogatni.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kérdezem a bizottságot, támogatja-e Székely Sándor módosító javaslatát. Aki igen, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 5 igen szavazat. Aki nem támogatta? *(Szavazás.)* 9 nem szavazattal a bizottság nem támogatta.

Soron következik a 15. módosító pont, Halász János képviselő úr javaslata. Képviselő úr nincs jelen, úgyhogy őt nem tudom megkérdezni, hogy kíván-e hozzászólni. Kérdezem az államtitkár urat, hogy előterjesztőként támogatja-e a módosító javaslatot.

FEKETE PÉTER államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma): Kormányzati álláspontunk, hogy támogatni tudjuk ezt a módosító javaslatot.

ELNÖK: Köszönöm. Kérdezem a bizottságot, hogy kíván-e valaki ehhez hozzászólni. *(Nincs ilyen jelzés.)* Ilyet nem látok.

Szavazás következik. Kérdezem a bizottság tagjait, hogy ki támogatja Halász János képviselő úr javaslatát. *(Szavazás.)* 9 igen szavazat. Ki nem támogatja? *(Nincs ilyen jelzés.)* Ki tartózkodott? *(Szavazás.)* 5 tartózkodással a bizottság támogatta. Köszönjük szépen.

Saját bizottsági módosítási szándéokra előzetesen a kormánypárti frakciótól érkezett javaslat, ezt a tegnapi nap kiküldtük. Kérdezem államtitkár urat, hogy támogatja-e a bizottsági módosítási javaslatot.

FEKETE PÉTER államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma): Igen, támogatni szeretnénk a bizottsági javaslatot, és egyben megjegyezni szeretném még egyszer, hogy ezek a javaslatok jelentős részben azokat a szakmai módosító javaslatokat tartalmazzák, melyek az elmúlt napok során a szakmai szervezetekkel való egyeztetés során felmerültek. *(Kunhalmi Ágnes távozik a bizottság üléséről.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kíván-e valaki hozzászólni. *(Nincs ilyen jelzés.)* Nem látok ilyet. Akkor szavazás következik.

Kérem, hogy aki egyetért a bizottsági módosító javaslattal, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 9 igen szavazat. Aki nem? *(Nincs ilyen jelzés.)* Ki tartózkodott? *(Szavazás.)* 4 tartózkodással a bizottság elfogadta. Köszönjük szépen.

Kérdezem a bizottságot, hogy az előbbieken meghozott döntéseknek megfelelően elfogadja-e és benyújtja-e a részletes vitát lezáró bizottsági módosító javaslatot. Aki ezzel egyetért, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 9 igen szavazat. Aki

nem? *(Szavazás.)* 2 nem szavazat. Ki tartózkodott? *(Szavazás.)* 2 tartózkodással a bizottság elfogadta. Köszönöm.

A vita ezen szakaszát lezárom, és megnyitom a részletes vita utolsó szakaszát, amelyben a bizottságunk dönt a részletes vita lezárásáról, a részletes vitáról szóló jelentés elfogadásáról, benyújtásáról. Tájékoztatom a bizottság tagjait, hogy az általunk most tárgyalt indítvány a ParLexben került feldolgozásra.

Ennek megfelelően kérdezem a bizottságot, lezárja-e a részletes vitát, elfogadja-e a részletes vitáról szóló jelentést, valamint felhatalmazza-e a bizottság elnökét arra, hogy gondoskodjon a bizottság döntését összefoglaló jelentés benyújtásáról. Aki ezzel egyetért, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 9 igen szavazat. Aki nem? *(Szavazás.)* 4 nem szavazattal a bizottság elfogadta. Köszönöm szépen.

Az ülés berekesztése

Ezzel a napirendi pontjaink végére értünk, az ülést bezárom. Köszönöm szépen a részvételt mindenki részéről.

(Az ülés befejezésének időpontja: 13 óra 16 perc.)

Dr. Pósn László
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Madarász Mária